

SOKOL AMERICKÝ

ROČNÍK XXXVI.

CHICAGO, ILL., 15. LISTOPADU 1914.

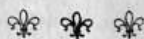
ČÍSLO 11.

Hugon V. Vunš:

ZA MIROSLAVEM TYRŠEM.

V ZLÉTL první Sokol v nebes výšiny
a vzdálen vlasti, drahé otčiny,
když cíle svého již měl dosíci,
by stal se uměn hvězdou zářící,
zlý osud sklál ho s alpských hor
a děsným výkřikem tu v celý sbor
zalkala Čechie, zalkala vlast,
ač chápat nemohla, že taká strast
by mohla stihnouti ji zas v zápětí,
doufajíc zpráva lepší, že k nám zaletí.
A naděj znova vždy zas kmitala
a zhasla opět, opět zmítala
tím srdcem českým v těše, v obavě,
nevěříc smrti, děsné ohavě,
když št'astná zpráva světem projela

“Náš žije Tyrš” a věřit nechtěla,
Sokolstvo, národ, věda, umění,
že hned se v žalost zase promění.
Ach, tecte slze, průchod budiž vám
a pozdravení slední šlete k výšinám,
hle vizte oko, srdce sokolí,
jež kyne vám, že víc již nebolí,
hle vizte jen to mužné nadšení,
jež vlilo v krev vám nové vzpružení,
hle vizte jen tu chůzi stepilou
to krásné čelo, hlavu přemilou,
jen slyšte kovový ten jeho hlas,
ten přednes tklivý a hned bouřný zas,
jak velí nám, nuž hotovte se k dílu
“V mysli vlast, v srdci smělost, v paži sílu.”

REDAKČNÍ ÚVAHY.

Přijali jsme na se jinou ještě povinnost sokolskou a jdeme pomahati těm, kdož nejvíce trpí! Chceme po příkladu bratří a sester v Čechách dáti na jevo lásku k trpícímu, ne soustrastně ponižující, ale posilující svou mravní hodnotou, svou hodnotou odbornou a lékařskou, pokud nás se týče a péči svědomitou a poctivou jako ona naše i našich ošetřovatelů. Chceme projevit bratrství v nejvyšší působivé lidskosti, přistupující k práci humanitní, v podpoře opuštěných, strádajících, v posile všech, na nichž důsledky válečné zanechávají stopy a to zejména raněných a nemocných. V této obětavosti plně sebezapírání prosíme všechny bratry a sestry, aby vzali na vědomí, že odjeli jsme, abychom vrátili se po úkolu dobře vykonanému zpět v kruh váš s novými zkušenostmi a novými poznatky. Pokud bude lze budeme sledovati činnost vaši i prosíme jen, aby jste

vzali na vědomí, že v pořadateltvu zastupovati nás bude chvalně známý činovník a starý písmák sokolský br. Tomáš Vonásek, 1647 So. St. Louis Ave., Chicago, Ill., kamž vše, co redakce se týče dlužno zasílati po dobu naší nepřítomnosti. Technickou část povede ovšem dále br. Jos. Čermák a my dostavše od našeho V. V. dovolenou budeme těšiti se na št'astný návrat po díle vykonaném... Tož na zdar vám všem a veškerému konání Vašemu...

Dr. J. Rudiš-Jičínský, vedoucí
družiny pomocné lékařů a ošetřovatelů do Srbska.

Dne 5. prosince zasvětil T. J. Sokol Podlipný v Detroit, Mich. novou Národní Budovu svému účeli. Bude to stánek velice pěkný všech sdružených spolků svobodomyšlných a tělocvična i vše druhé zařízeno podle nejnovějších požadavků mo-

derních. Konečně tedy vyplní se přání a tužby těch mnohých činovníků pilných, již po celou řadu let se starali, aby pomohli si k důstojnému krovu. Jak se starali, jak přičiňovali nejlépe se přesvědčíte z těch údajů jejich v "Památníku" k cíli tomu vydaném. Co nás se týče my přejeme jim vše dobré a zdar slavnosti!

Zdá se nám, že není třeba zakládati jakékoli kluby a jakéhokoli druhu, třeba vzdělávací a p. v našich jednotách, které přece v první řadě starati se mají o svůj vlastní dorost a o dorost český vůbec. Mimo to vzdělávací odbor a odbor osvětový v N. J. S., jenž co nejdříve vejde v činnost ukazuje nám, kde naše jest místo, kde nám jest pracovati a usilovati o povzbuzení naší mládeže. Několikrát jsme poukázali na těchto místech na kluby, jichž na vzdor tomu, že mají zvučné jméno velikého našeho paedagoga českého, užívají v jednání svém a schůzích pouze a jen jazyka anglického. Také "Slavie" své doby na takovéto podivné češství za v čas poukázala a našich činovníků sokolských bude povinností, aby starali se dříve o svou mládež, o vzdělání a povzbuzení svého dorostu, nežli o nějaké ty kluby ve středu vlastních svých jednot, zejména když kluby ty nejsou zrovna rázu pokrokového a volného.

Čekali jsme a právem čekali, jestli přece najde se někdo i v našich řadách, aby vzpomněl bratra, jenž vždy a všude se snažil, aby Národní Jednota Sokolská prospívala, aby Sokolství k vytčeným šlo metám. Ano i tehdy, kdy vlastní jeho jednota usnesla se přidati k druhému táboru, bratr tento hájil starovisko naše, poukazuje na to, že kroj nikdy neměl by u věcech sokolských rozhodovati a celek i zájmy tétož být všechno všecinko... Jednota jeho vzdala se členství u nás a tak v druhém táboře octl se spolu s jinými i br. Frant. Rybáček, v Racine, Wis. Po návratu svém z Čech navštívil nás již v novém působišti zde v Chicagu a tu rádi vzpomínali jsme starých dob, tou kojíce se nadějí, že snad konečně přece dojde ku spojení všech pokrokových organizací sokolských... A tento bratr dobrý minule vydechl naposled a tělo jeho v Chicagu odevzdáno bylo plamenům. Tak bylo přáním jeho jako Sokola a v poslední vůli dokázal znovu co byl Rybáček. Odkázal po \$25 české svobodomyšlné škole v Racine a Ústřední Matci v Čechách. A to nebyl boháč — ale byl to Sokol, pravý muž a věrný Čech. Čest jeho památce!

Na jiném místě přinášíme prosbu bratří našich v Paříži a to v původním znění, jen abychom tím spíše zdůraznili, jak bylo dobré, že dotyčné akci své doby dali jsme i pravý směr. Prvé příspěvky naše jsou tou dobou ovšem již na místě dávno a nás jen těší, že byli zrovna naši, již ihned chápali a vytušili co třeba vykonati a v zájmu lidskosti i bratrství učiniti nejprvé. A zajímavé, že ti čeští dobrovolníci v Paříži i jinak také pracovali. Vydali totiž leták — a ten byl na pravé místo i doručen — ku slovanským vojínům, bojujícím proti Francii v řadách německých a rakouských. Leták vydán byl francouzsky, pak če-

sky, slovensky, polsky, ruský a v jiných slovanských jazycích. Tajný posel rozdal v Elsasku i Lotrinsku a také v Čechách. V svolání tom se praví: "BRATŘI! Čechové, Poláci, Chorvaté, Srbové, Slovinci a Malorusové! Vy všichni bratři naši! Zápasíme po staletí proti útisku germánskému, který od věků snažil se vyrvatí nám vše co nám svatým a zničití chtěl nás i naše city národní a to i mečem, ohněm i krví. Velkodušná Francie nikdy v dobách utrpení neslyšela volání utiskovaných, tedy ani naše a vždy hájila nás proti krutostem politiky germánské. My Slované všichni milujeme Francii a její lid. Podivujeme se její geniálnosti. Francie byla vždy rytířem tisícím meče pro právo slabých a utlačovaných. Historie jest toho svědkem. Proti všichni Slované, at' Polák, at' Rus, at' Čech, at' Bulhar, Slovák, všichni ve Francii dluží a schopni nésti zbraň, rozhodli se vstoupiti v řady vojska francouzského, aby se tak odvděčili lidu francouzskému. S lidem tím táhnouti chtějí proti společnému nepříteli — Němci. Víme zcela dobře, že proti vaší vůli a násilím vehnání jste do řad soldatesky německo-rakouské, táhnoucí proti Francii. Bratři! Uvažte, že ženou vás proti našim nejlepším přátelům, proti šlechtě, velké Francii. Slyšte naše volání! Nebojujte proti Francii, poněvač střílíte do řad vojska jejího a s ní bojujících spojenců, zabíjíte nejen své přátele, ale též své krajany. Nestávejte se vrahy, ale všichni do jednoho činite povinnost a přejděte k nám! Francie bojuje za spravedlnost a vítězství jest s ní! Učiňte tak pro slavnou Francii, pro civilizaci a proti barbarům! — Po té následuje řada jmen, jež z určitého důvodu neuvádíme. Provolání toto jest historicky velmi zajímavé a ukazuje nejlépe sentiment, jaký ovládá v nynější válce slovanská srdce."

V měsíci listopadu připomínáme sobě Tyrše, znovu připomínáme protože již třicet let od pohřbu jeho v Praze. V dalné cizině zahynul ten náš bohatýr, ale tam doma i všude, kde to naše Sokolství práce jeho zanechala stopy mohutné... V době přítomné vzpomínku tu smutnou na našeho zakladatele kalí mimo to děsné příběhy válečné, hrozná doba tam doma i v celé Evropě válkou postižená. Vzpomínáme totiž zároveň všech těch našich bratří, jichž 45,000 nalézalo se v řadách vojenských a sloužiti musí "tak zvaným zájmům širší vlasti." Mnoho jest jich zajatých a mnohých raněných v rukou bratří srbských i ruských. Na bojištích klesá jeden za druhým a tak i ten Sokol, ta veliká organizace výchovná trpí, jako všechny ty jiné instituce a vymoženosti vědy, umění, práce a civilizace vůbec. Válka — ta hrozná příšera nezná, nežli děsné oběti na krvi, majetku i na všem druhém. A za takových údajů vzpomínáme dnes práci Tyršovy, té práce, jež mimoděk vychovala na tisíce junáků sokolských svému nepříteli, aby spolu s jinými hnal je na jatky... Tyrš vždy a nezvratně se řídil zásadami svobodomyšlnými a ušlechtilá jeho povaha vždy byla proti výbojnosti a útisku, jako snažila se o práva lidu, jemuž zasvětil veškeré konání své. Znal nesčíslné chyby a poklesky tak zvaných

vůdců politických a ty přičily se bystrému a logickému duchu jeho a nekonečné ty pletky a kompromisy, zejména s klerikály nemohly býti po chuti považeny tak přímé a neúhonné. Tak bylo za jeho doby, kdežto dnes by teprve as podivil se, jaké že to poměry zavládly ve vlasti jeho ubohé... Nejsme z těch, kdož by povídali brzy "dnes o nějaké revoluci, zítra o české republice a p.," ani v duchu nám nenapadne, ale tolik řekneme si přímo a poctivě, že za ten "nucený tah na druhé bratry slovanské" mohlo se v příhodný okamžik ve Vídni třeba získati poselství českému nějakého "slibu", kdyby nebylo bývalo tím "šlechtyným" Ferdinandem tajného paktu s Berlínem udělaného a to hodně dlouho před vlastní válkou, aby pro každý případ Čechy zaplaveny byly Bavoráky. Tak píše se nám ze soukromých pramenů a proto pochybujeme, že lépe může Sokolstvo přistoupiti k uctění svého velikána, nežli projevy a činy lid-skosti...

Víme z vlastní zkušenosti, jakou cenu mají články informační o našem národě v tisku anglickém a protože víme musíme uznati, že v tom ohledu dvojměsíčník "Free Poland" koná svůj úkol znamenitě. Vychází zde v Chicagu a to nákladem Národní aliance polské v Americe. Do listu toho píšou přední polští pracovníci a obsah jest opravdu velmi dobrý, nehledě na tendenci některých článků klerikálního zbarvení. Hlavní věc osvobození polského národa od jha tří utiskovatelů jest tu ovšem zdůrazněna a co hlavního postupuje se tu soustavně k metě vytčené, čili cílům, jež měli Poláci vždy na zřeteli, at' již se nalezali tam doma, aneb v nové této vlasti. V takovém a podobném národním nadšení mohli by být věru i nám někdy vzrůst a to zvláště povážíme-li, že volná myšlenka třeba pomalu, tož ale jistě již i do těch jejich klerikálních zdí mohutných silně učinila trhliny.

Jak vypadá to v Čechách, jak stav věcí rozpoznává se po stránce odborné a lékařské stojí věru za uvedení. Našli jsme v "Union" a co nejlepšího napsala "slabá žena" tento posudek: "Kdybychom vůbec měli rozum — to jest ovšem trochu moc od nás žádáno — kandidovali bychom o budoucích volbách do říšské rady jen slavné lékaře svoje. Prof. Jedlička na příklad řezal by všechny nádory, všechny tvary rakovinné, řezal by mnoho a zase, klížil by zlomeniny a spravoval by politické mrzáky. Prof. Deyl zas učil by nás mnohemu poslanci lépe se dívat na prsty a nebýti tak krátkozrakými, také nešilhati po sinekurách, plechových límečích, portefeuillech a vysokých rádech; vůbec by nám měl pořádně vytříti zrak, abychom již jednou řádně prohlédli. Dvorní rada prof. Maixner, měl by naše souchoťnářské cítění národní vzíti do svého dispensáře a vyléčiti je; však by velmi potřebovalo síly a energie to naše vlastenectví, často slabé na prsa. — T. Červenková." Kdybychom pak sami mohli k tomu i od nás zde něco připojiti, možná dost, že vyznělo by teprve krásně. I tu by bylo třeba "řezat," hodně "řezat" a třeba ještě "hloub."

Nebude nezajímavé, když v těchto dobách zlých, kdy válka postihla celou téměř Evropu, kdy i naši ve staré vlasti trpí, kdy oběti militarismu jsou tak přehrozné, podívati se trochu blíže na to, co se dnes našim píše až "z německé říše," kdy patrně pánům znovu "kručí v břiše." Jest to článek "Našeho Slova," dříve "Českého Slova," — jakž vyšel v "Leipziger Neueste Nachrichten" a přeložen byl do češtiny, patrně s tím úmyslem kruhů úředních, aby "dělalo se smýšlení" po té zlaté, slovanské Praze, po té drahé české vlasti naší... Pro nás tedy může býti poučením pro doby příští, povážíme-li, že německé časopisy podobných věcí přináší v době poslední množství až nápadné. Jen čtete:

"Před hrdým jízdeckým pomníkem sv. Václava, který kráslí heroickou postavou nejkrásnější náměstí pražské, před stáletou Prašnou bránou a před mostem svatých, lucemburského císaře Karla začíná nyní cizinec báječné překvapení: Německá slova se nesou každou chvíli. A překvapení se dokonce stupňuje. Ve všech částech na obou březích Vltavy, v hloubi Starého Města okolo skvostné prastaré radnice, pak dále vysoko v mystických zákoutích Hradčan, podávají nyní najednou ochotně vysvětlení všichni ti Češi, kteří dosud neměli na německou otázku odpovědi. A hádanka pokračuje: sedíte konečně večer v českém repraesentativním domě, německé hovory zvučí, číšník sám od sebe přináší německé listy. Tato změna se nesmí přeceňovat. Ale nesmí se také upadat do opácné chyby. Mnoho je na každý způsob podivuhodno, na př. že ve všech výkladech jsou obrazy z bitev r. 1870, že každé tři kroky visí ve výkladech pohlednice, které tu slaví spolek obou císařů, obou říší, tu zase podávají karikatury nepřitele s podpisem v Praze fantasticky působícím: "Německé rány"... A konečně působí jako přízrak ze sna, jak tu a tam pobíhají malí čeští hoši po hřištích v pruském šišáku... Nikdo nemůže žádati pro tu chvíli více, když zná dosavadní historii stověžatého města právě po této stránce. Je mnoho, že malí lidé smějí žasnout nad zjevem, jak Čech a Němec si podávají ruce. Bylo překvapením nejen pro Rakousko, jak oni všichni od prvního výbuchu plamenů drželi klidně, ale rozhodně s otětinou. Odpadly právě výkřiky nadšení pro panství z východu a západu, která tak často táhla po Václavském náměstí jako slavení hosté, nedošlo právě k otevřeným projevům přátelství. Podivuhodná změna se stala. Státní nutnost zvítězila nade všemi city, které snad přece ještě tajně se vznášely v intelektuální duši. Stát nebyl tu již vychovatelem, ale vládcem. Nebylo námitky proti jeho ústrojí, které náhle přišlo do pohybu. Přišlo právě do pohybu, jednotlivá kolečka zapadla do sebe, české kolo se roztočilo stejným tempem s ostatními. A ještě jiné věci přibýly k tomu: podstatně rakouský mrav, občanství, v němž žijí také Čechové. V osudné hodině Rakouska napadlo jim, že nemají z venku co čekat. Náklonnost ku všeslovanským bratřím stlumila před příznakem a vyhlídkou na ruské ovládací zvyky. Ochablo také přátelství k Srbům, kteří ukazovali denně nadbytek nejružnějších ukrutností. Zdálo se za všech okolností lepší zůstat Čechům v Rakousku, které chránilo vývoj, právo i pořádek, než hnáti se do dobrodružství, které vedly pořádek do cizího neznáma. Jistě že čeští vůdci troubí nyní k rakouskému sešikování se, či spíše činili tak už dávno proto, že si právě od Rakouska slibují mnoho užítka pro budoucnost. Pro českou vysokou šlechtu bylo samozřejmě spěchatí okamžitě nadšeně před trůn; její moc, její velikost vykvetla pod Habsburky, Rusko je jí v základě cizí, jako všem ostatním rakouským šlechtickým rodům. Pro vůdce lidu pak jako pro šlechtu byl jediný směr: Rakousko. — Třebaže se železný náprosny

stát v náhle projevené ohromné samozřejmé síle nestaral ani o lidové vůdce ani o šlechtu, obojí učinili v blízkém se rozhodnutí to jediné, co při jejich zájmech bylo možno. Jejich práce platila chodu státního ústrojí. Ostatně široké vrstvy českého národa nesměly nikdy jinak než rakousky, aniž by byly musely potlačovat své české pudy. Dny tísně a železa vytvořily rychle skutečnost, že oba národní živly došly také na české půdě k předběžné dohodě. Nikdo nebude popírat, že Čechové si vedou v bezprostřední přítomnosti důstojně. Pokud tu jsou základy pro budoucí utváření dohody, bude později v příhodný čas vyšetřeno. Nyní zdá se, že ledačco bylo možno, že pochybovači se přece jen mýlili. A ze všech rakouských bojišť se ví, že český voják prokázal statečnost, jež nehledí k jeho oddanosti, nestrpí žádné pochybnosti. Patří k jádru vojsk. Nepřátelé Rakouska neznali patrně Bismarkových slov, "když císař rakouský řekne jedu, jede se." Tato slova platila samozřejmě také na říši Libušinu, ať si toho panstva z východu a západu želí ještě více. . . České šiky samy byly by snad po případě stačily. Ale válka přinesla více. Před svatým Václavem tryskají německá slova. Také z českých rtů zní úcta před německými válečnými činy. A jsou docela i malí hoši, kteří, jak řečeno, poskakují s jistým šisákem."

"Prosím Vás, až přijedete do Niše, do Srbska, až v nejpilnější budete práci, vzpomeňtež nás všech, kdož sledujeme činnost Vaši. Vykonejte čin svůj šlechtěný a rozdělte tuto nepatrnou částku \$15.00 mezi první chudáky srbské, s nimiž se setkáte. . ." Tak promlouvala paní, jež kdysi byla s manželem svým v Srbsku i posloužila nám mnohými adresami vynikajících Srbů, lékařů a jiných odborníků. Takovéto projevy těší velice, jako vděčím té ubohé české starence, jež přinesli plný košíček nových a pěkných ručníků i povlaků na polštáře, prála: "Tak jsem vám tuhle přinesla nějaké to prádlo pro Srby a prosím vás, dejte na ty hochy statečné dobrý pozor. . ." Abychom podotýkali, jak takové a podobné případy působí, netřeba zvláště uvádět, ale tolik jest jisto, že za ně a za ty mnohé projevy sympatie, jakož i ty mnohé přímo skvostné dary obvezů, vaty, gázy, náplastí, mýdla a jiných potřeb, jak obdržela naše výprava od českých lékárníků v Chicagu, v New Yorku a jinde, jen vděčíme. Také děkujeme mnohým našim Sokolkám za úpravu, šití a pořízení povlaků, ručníků a jiných potřeb nemocničních i všem obchodníkům dárcům českým za mnohý ten material i látky věnované. Děkujeme jménem těch tisíců trpících bratrů slovanských i našich, děkujeme mnohokrát. . .

Kdo by byl před lety si dovolil jen pomyšlení, že by mezi námi zde v té české Americe mohlo dojít nejprve k založení Uměleckého Klubu českého, jenž soustřeďoval by výtvarníky, malíře, hudebníky, žurnalisty a jiné a jiné umělce česko-americké a prvního řádu. A dnes tento klub pochlubit se může dílem skvostným, jež po stránce mravní přineslo značný a překrásný výsledek. Výstava uspořádaná klubem v Dvořákově parku v Chicagu minulého měsíce dokázala svým bohatým výběrem a krásným průkazem co i naši dovedou, že umění, opravdové umění již uchytlo se u nás, že jest tu v plném svém rozsahu a tu jen třeba, aby dosáhlo i kruhů našich

nejširší podpory zasloužené. Byly tu ukázky práce výtečné, plátina nemalé ceny i akvarely roztomilé, zátiší, portréty a doklady o skutečně cenném postupu našich sochařů vedle celé řady přednášek a požitků koncertních.

NAŠE POMOCNÉ AKCE.

Těší nás, že z kruhů sokolských všech tří sdružení pokrokových a volných, tedy u nás zde v té české Americe, dostavuje se pomoc, že sbírá se a pracuje všemi směry, aby jen našim tam doma se pomohlo, aby zmírnil se bol a žal, utrpení a nouze, jakž válkou strašnou vyvolány jsou, ano, aby se po případě pomohlo i potom, kdy furie válečná dokonala hrozné dílo své, tisíce a tisíce životů lidských zmařil a tisíce a tisíce nadělavši mrzáků, nemocných, sirot, vdov a matek nešťastných. . .

Pokud nás se týče, účastnili jsme se hned od samého počátku každé akce pomocné a sběrací listiny Česko-Slovanského Pomocného Výboru rozslány jsou ihned na jednotlivé jednoty naše i jejich odbory Sokolek zvláště a dotčený výbor vede v evidenci veškeré obnosy, jež jsme v N. J. S. sebrali a na místo určení na Americkou Státní Banku, Blue Island ave. v Chicagu, Ill. poslali. Sbírá se ovšem dále, sbírá se pilně, různé podniky se pořádají ve prospěch lidu českého tam ve vlasti staré i pomáhá se již tam, kde pomoci lze, jakž na příklad poslaným obnosem \$200.00 do Paříže jsme dokázali a zásluhou \$750 na Srbský Červený Kříž, dle původní sbírky u příležitosti manifestační schůze v Plzeňském Pavilonu v Chicagu a přání lidu tehdy projeveného i osvědčili.

Pokud nás osobně se týče, nespokojili jsme se pouze a jediné sbírkami příspěvků peněžitých, které na bance se ukládají a nesou dvě procenta úroků, laskavostí pokladníka téže banky br. Štěpiny, ale pustili jsme se ihned i do jiné práce vydatné a protože jediné v zájmu lidkosti doufáme i dosti významné.

V našem počínu předcházeli vzor bratří našich a sester v Čechách a to z těch dob velikého převratu na Balkáně, kdy bratři naši slovanští chápali se zbraní proti pŮlměsíci a vítězili. Vítězili tehdy za velikých ztrát na životech, za velikých obětí na krvi i statech a vítězili, co na tisíce jich bylo raněno a potřebovalo lékařského i náležitého odborného ošetření. Tehdy Česká Obec Sokolská nabídla pomoc svou a mezi tím co my sbírali tu peněžní příspěvky pro bratry Jihoslovany, jich trpící rodiny, co jsme se přímo předháněli, aby jen poslalo se i naši N. J. S. hodně dolarů, bratři v Čechách rozřešili pomoc vlastní hlavně po stránce praktické a lidumilné do té míry, že jsme přímo žasli, vidouce jak celá družstva nejlepších lékařů a chirurgů českých posílána jsou na Jih slovanský, aby pomohla hlavně a v první řadě těm, kdož za osvobození bratrů svých nasadili životy své, prsa svá! Na kolik tu dobra bylo vykonáno, jak ohromné to byly obnosy peněžní, které tehdy věnovalo Sokolstvo. Na to došlo k bratrovražednému utkání se bratří Bulharů a Srbů a

jako doma, tak i zde v té české Americe proklínali jsme tu naši slovanskou závist, tu krev naši nesvornou, jež znovu dala se poštvati Švábem z Berlína i Vídně, aby jen Němec znovu kořistil z vítězství bojů nedávných . . .

Hned potom páni začali harašiti zbraní ve Vídni, aby připravili Srbsko o těžce a s ohromnou i obdivuhodnou statečností dobytou kořist a hlavně o to, aby nedostalo příležitosti získati přístav na adriatickém moři a cestu k moři vůbec. Černohorcům vyrval se z rukou vítězných Skadar a šmokové vídenští již radostí si mnuli ruce že pokoj na Balkáně nebude tak hned. Nemohli přece připustiti, aby slovanské národy se rozvíjely a pokračovaly podle demokratického Srbska dále a to hned v samém scusedství Rakousko-Uherska. Vynašili si tak zvané strašidlo a to drželi stále celé Evropě na očích i nazývali je: "panslavism". Tímto slovem oháněli se všude na sněmích a pod takovým předstíráním velikého nebezpečí kulturních snah slovanských stavěl Němec železnou svou ruku a ozbrojené tělo své až po uši. A tak pod záminkou ztrestání malého Srbska pro vraždu spáchanou na rakouském území v Sarajevě a rakouskými příslušníky na následníku trůnu a jeho ženy, vrhlo se to veliké Rakousko, ozbrojené po zuby na malé nedávnou válkou vysílené a maličké Srbsko . . . Válka evropská vzplanula, se všemi těmi hroznými následky, se vším utrpením, bolem a žalem i všemi těmi ztrátami na bojištích i po všech oblastech ubohého lidu válkou postiženého.

Již tehdy, nežli došlo k této trapné dohře, nabídl jsme s několika kollegy služby své i služby ošetřovatelů, odborně vzdělaných a školou vojenskou zde v Americe prošlých České Obci Sokolské a to pro případ, že její síly lékařské a ošetřovatelů i ošetřovatelek byly by ze Srbska a z Černé Hory odvolány k vůli konfliktu, jenž se téměř každé chvíle očekával. Tehdy však Dr. Scheiner nám odepsal, že sil mají zatím dosti a v pádu potřeby, že zdělí co a jak.

Nyní však válka jest v proudu a protože lze pomoci jak bratrům slovanským, tak i našim v zajetí jejich se nalézajícím, nabídl jsme i tentokráte služby své a pomocné družstvo českých lékařů a ošetřovatelů, vesměs Sokolů, našim vedením sestavené co toto píšeme již se k odplutí do Srbska připravuje. Čin ten umožnil nám veliký příznivec Slovanstva, Američan, který nechce býti jmenován. Týž daroval k cíli tomu značný obnos dvanácte tisíc dolarů hoto- vých peněz a tak až budete čísti tyto řádky, naše výprava nalézati se bude již na cestě k metě určené do Athén a odtud do Niše, do Srbska, jsouc vybavena naprosto moderně a opatřena veškerými možnými vědeckými pomůckami, jako přístroji na zkoumání tlaku krve, počítání tělísek krevních, drobnohledy a co hlavního i přenosným přístrojem na vyvozování Roentgenových paprsků, fotografickými pomůckami s tím spojenými a jinými nástroji chirurgickými, vedle celé spousty zásob jako vaty, gazy, jako povlaků, ručníků, polštářů atd. atd. Nikde náplastí a obvazů i darů nesčetných našich příznivců českých lékárníků a našich Sokolů a Sokolek, jsme nežebrali, nikde jsme se nedožadovali nějaké

peněžní podpory a co snesli jsme a s sebou povežeme, jsou dárky šlechetných našich lidí, dobrých a pro vše lidské nadehnutých!

Tož jdeme k dílu svému a novému počínu v zájmu lidskosti pouze! Jdeme, abychom ulevili bolesti a zachraňovali co zachrániti se dá a vyzbrojeni jak náleží, budeme se snažiti, abychom měli co nejméně úmrtí, co nejméně amputací a co nejméně případů nákazy, neboť i proti té jsme se sami obrnili a dovedeme různými sery chrániti všechny nám svěřené . . .

Že těžký úkol? Že těžká bude práce naše? Jsme si plně vědomi podjatého úkolu, jako slibujeme celé české veřejnosti v té naší Americe, že přičiníme se, že budeme se snažiti poctivě a svědomitě konati jen svou povinnost, jakž na Sokoly se sluší a patří . . . Odcházíme z kruhu vašeho bratři a sestry, ale jdeme s tím vědomím, že čin náš schválíte a budete jen čekati zvěsti o tom, jak jsme se přičinili. Jakmile dostojíme závazkům svým na se přijatým, vrátíme se opět mezi vás, doufejme silní, utužení a upevnění v přesvědčení, že v těch těžkých dobách, jež na národy veškeré téměř v Evropě dolehly a na národy slovanské pak zvláště, vykonali jsme i my svůj díl. Neoplýváme bohatstvím, ale máme jiné, jimž pomoci lze a to jiné vše dáváme rádi a s nadšením . . . Ze všech sil se budeme snažit zmírniti důsledky doby válečné tam, kde nepřítel Slovanstva odvěký prvou vedl ránu, v té malé Srpii. Jestli bratři naši doma v Čechách mohou směrem tímto pomáhati svým, chceme i my poskytovat ošetření, pracovati do únavy a starati se i o ty naše, již zajati byli a churaví na jižní frontě. A co z těch jest jen Sokolů a co těch srbských Sokolů . . .

Po tisících padají, krev potoky teče a ještě odnikud ani známky, že by mohlo dojíti ku skončení toho krve prolévání, toho drancování, té bídy nezměrné, toho ničení památek, celých měst a všech pomníků civilisace tohoto století pokroku . . .

Všech vás bratří drazí i sestry milé budeme často vzpomínati, budeme vzpomínati celé naší jednoty, bratří v ústředí a všech vás krajané i těch, kdož spolu s námi na velikém tomto díle pracovali. Jak zdaří se? Kdož může věděti. Jdeme a zdravíme vás všechny . . . Víme, že budete pilně sledovati každý náš krok a protože víme, buďte ujistěni, že budeme se snažiti, aby každý ten krok byl přímý, každý skutek náš — sokolský . . .

"Bude-li každý na místě svém stát, se tužit, provedeme-li spojenými silami vše, pak nebude to jen přecházející šum slavnostní, lesklá, barvoskvoucí bublina, která po krátkém, bezvýsledném trvání v niveč se rozpráší; spolek náš bude mít z toho zisk podstatný a trvalý."

Tyrš.

"Veřejné cvičení nemůže náležitě dopadnout, jestliže před tím pilně se necvičilo a svědomitě se nevyučovalo. Vědí-li členové, že něčemu se naučili, má-li sbor cvičitelský vědomí, že spolek něco řádného svést s to jest, k čemu jednotlivých krkolomných výkonů nikterak zapotřebí není, bude v jednotě chuť k veřejnému cvičení přirozená a dobrý výsledek jistý."

Tyrš.

SOKOL AMERICKÝ

ČASOPIS NÁRODNÍ JEDNOTY SOKOLSKÉ VE SPOJ. STÁTECH.

Published monthly by the NATIONAL PRINTING & PUB.
CO., 2146—50 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Official Paper of the National Gymnastic Union of Sokols of U. S.,
North America.

Vychází 15. každého měsíce v Chicagu, Illinois.

Pořadatel:

Editor:

DR. J. RUDIŠ-JIČÍNSKÝ, 1900 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

SUBSCRIPTION - - - - - \$1.00 per year

Předplatné \$1.00 ročně - - - - - Do Čech \$1.00

Kdo z Evropy zasílá předplatné mezinárodní poštovní poukázkou, zděl tak rovněž i výpravčímu listu našeho, aneb jednatele V. V. Předplatné, jakož i oznámky do listu přijímá jednatel Výkonného Výboru N. J. S., aneb ustanovení jednatelové zvláštní.

T. VONÁŠEK, 1647 So. St. Louis Ave., Chicago, Ill.

Redakce zodpovídá pouze za své vlastní práce. Příspěvky a dopisy do listu, články, ilustrace, návrhy k těmto a jiné musí býti v rukou pořadatele do 5. dne měsíce, v němž mají být uveřejněny a to ještě s výhradou, že práce pilnější a důležitější vždy mají přednost. Rukopisy se nevrací a neschovávají déle nežli od čísla k číslu.

Přestěhování oznámí výpravčímu každý přesídlivší se bratr sám, a sice možno-li do posledního toho kterého měsíce, s podotknutím, ku které jednotě náleží. Nové, odstoupilé a vyloučené členy oznamuje tajemník aneb účetní jednot výpravčímu každý měsíc.

Tiskárna a výpravčí listu:

Národní Tiskárna, 2146—50 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Dr. Winfield S. Hall:

Jenníkovy prázdniny.

Z knihy "Otec a syn".

Jan, syn lékařův, vypráví otcí, co všechno viděl o prázdninách na farmě strýce svého.

II.

Následující neděli Jenník sotva se mohl dočkat, aby po obědě mohl vyprávěti otcí svému o svých zkušenostech a objevech. A také ihned po obědě vydali se na procházku.

"Tak což, objevil jsi něco zajímavého?" ptal se otec sotva vyšli.

"Objevil? To si myslím, že objevil a co toho je," odvětil Jan. "A ani bys neřekl jak mně bavilo. Nejprve byly ovšem slepice a vajíčka. Měl jsi vidět tatínku ten pohled tetin, když jsem ji řekl, aby mně dala tři vajíčka a podložila je do hnízda pod kvočnu a nasadila. Povídala mi: 'Prosím tě hochu, kdo ti tohle navrhl a do hlavy nasadil?' Řekl jsem ji ovšem, že ty tatínku a tu již nenamítala ničeho, řkou: 'Nu, to bude asi dobře tak; dám ti po přání otcově tři vajíčka, ale musíš si je dobře označit, nejlépe bude napíšeme-li modrou tužkou dátum na ně, tak aby se s druhými nespíchala. To víš ta druhá jsou po čtvrtáku a každé to kuřátko, které se z těchto vajec vylíhne bude mít ceny nejméně padesáti centů.'"

"Povídal jsem tatínkovi, že ta nasazená vajíčka přijdou tetě draho a tu navrhl, abychom použili těch obyčejných, že k účeli našemu a mému po-

učení prý stačí docela. Tatínek totiž by mně rád ukázal jak kuřátka ve vajíčku se vyvíjí a rostou. Na to teta prohodila, že ta velká bílá kvočna snadno pokryje ještě další tři vajíčka a udrží je na hnízdě svém v teple třeba na týden."

"A jak bylo dále?"

"Po uplynutí druhého dne teta jedno z těchto nově nasazených vajíček vyndala z hnízda; vzali jsme je do kuchyně i rozbili skořápku velice pozorně a na vrchu žloutku, na témže místě, kde jsme byli objevili spolu otce onen malý bílý kroužek spatřili jsme malinké bílé kuřátko se tvořící veliké as jako můj nehet na palci. Mělo oblou hlavičku, však ještě tu nebylo křídel, ani nohou. Na druhý den vyndali jsme jiné vajíčko a když i to teta otevřela shledali jsme, že kuřátko to mělo již srdce, které viděli jsme, že bije a kolem krevní cévy tvořily jakýs kruh. Teta Marie vyprávěla mi, že nikdy nerozbila třídenní vajíčko nasazené i obdivovala tento objev srdce spolu se mnou. Jako mně i ji bavil hlavně tep srdeční. Včera bylo tomu zrovna pět dnů co jsme s pokusem tím začali i otevřeli jsme třetí vajíčko. Po stranách již srdéčko bylo pokryté, že jsme je již neviděli a tep pozorovati nemohli, ač cévy krevní již protínaly skoro celý žloutek. Malé to kuřátko mělo křídelka i nohy a vypadalo již skutečně jako kuřátko. Žloutek nebyl tak veliký, jako před tím a tělíčko kuřátka bylo větším."

"A co myslíš, že se vlastně stalo s tím žloutkem?" ptal se lékař syna.

"Kuřátko asi spotřebovalo."

"A což bílek, ten také potřebuje?"

"Patrně ano, protože kvočna, která v sobotu dosedla, zanechala na hnízdě jedno vajíčko a teta je vzala i udržuje je v teplotě u kuchyňských kamen po několik hodin, stále k uchu je přidávala a naslouchala. Najednou zvolala: 'Již jest tu, to již se vyklube, jenže jest ještě slabounké a proto budeme mu muset pomoci.' 'To řkoue šla a skořápku nat'ukla. Kuřátko pak již samo pracovalo na otvoru tom víc a více a konečně z obalu svého vyšlo. Ačkoliv bylo mokré, skořápka uvnitř zdála se býti zcela suchou; tolik však jest jisto, že žádného bílku tu nebylo a nevytekl. Když jsem přihlédl blíže, seznal jsem, že skořápka byla vlhkou, ale ne mnoho. Malé kuřátko ze začátku sotva mohlo státi na nohou, však záhy se osušilo, již bylo čilé a samý pohyb. Teta dala je do nějaké teplé látky a do vaty i držela je poblíž kamen i krmila je mlékem. Na druhý den již s druhými kuřátky kvočny své či-li matky se mohlo rovnati. Teta jednoduše šla, krmila kvočnu a také kuřátka i všoupla to naše pod ní, aniž toho pozorovala. A ku podivu kvočna ani nevěděla, že má o jedno více. Patrně nedovede si spočítat."

"A nenapadlo tě, jak ta kuřata mohou dýchatí jsouce v tom svém obalu? Tolik si již povídal, že žloutku ubývá a bílku rovněž tak i že na obou patrně se živí. Podle toho pokrmu a nápoje dostanou uvnitř dosti, jak ale dýchají?"

"Vidíš otcé, to mně ani nenapadlo," odvětil hoch.

“Jestli pak jsi sobě všiml těch jemných otvůrků, těch por, abychom tak děli, ve skořápce vejce?”

“Ano, ty vypožoroval jsem minule.”

“A nemohl by tudy pronikati vzduch dovnitř vajíčka?”

“Mám za to, že ano.”

“A proniká-li takto skutečně, zdaliž by kuřátka se líhnoucí nedostávala tak vzduch potřebný?” prál otec.

“Podle mého jest zcela jednoduché, již dovedu chápati. Kuřátka dostanou vzduch do oněch malých cév ve žloutku zrovna asi tak jako my dostáváme do plic a odtud do tepen. Učitelka povídala nám ve škole, když měli jsme fyziologii, že způsobem tím získáváme kyslík.”

“Velice dobře jsi vystihl, “prohodil otec. “Ano, tot’ zrovna způsob, jakým ku kyslíku přichází kuřátka. A kyslík ten jest zrovna tak potřebným malým, vyvinujícím se kuřátkům, tak jako jest nutným malému hochu, a kdyby skořápka vejce se nabarvila, natřela lakem aneb pokryla a obložila cínovou šálí, tak že by vzduch nemohl skrz, pak by kuře jednoduše se zadusilo!”

“Tohle tatínku zkusím.”

“Jet’ zcela jednoduché,” odpověděl otec. “Dostaň si vajíčko z kuchyně, natři je lakem, poznamenej, aby se s jinými potom nepletlo i požádej znovu tetu Marii, aby podstrčila pod některou slepici na hnědce sedící a nechala tam as tři dny. Avšak, abych nezapomněl, jestli pak jsi objevil něco zajímavého i v lese?”

“Ano, otče, jenže mně to s těma vajíčkama tak zajímalo a celý ten pochod vývoje kuřátka, že bych byl málem na vše druhé zapomněl. Šel jsem k malému rybníčku, jakž utvořila voda vycházející z nedalekých pramenů v lese se nalezajících i viděl jsem tam mnoho raků i žab, však nemohl jsem nikde na první pohled spatřiti žádných vajíček. Kdykoli jsem se přiblížil, tak žáby naskákaly do vody ze břehů, potápěly se a unikly mi na druhou stranu. Když jsem podruhé se tu octnul, našel jsem takovou rosolovitou hmotu zrníkatou, každé to zrno mělo uvnitř, jakoby černý bod i myslel jsem si, že by snad tohle mohla býti vajíčka. Nemohl jsem však při nejlepší vůli hned zjistiti, protože žáby vždy hned do vody naskákaly, sotva jsem se byl přiblížil, kdežto raci zalezli do svých děr a pod kameny. Jednoho dne však — bylo v pátek — připlížil jsem se k rybníčku docela potichoučku a to stranou stínou, kde větve stromové a keře až nad vodu se skláněly. Tam jsem se postavil a dával bedlivý pozor po několik hodin. Konečně zvědavost má byla ukojena. Viděl jsem dvě žáby pospolu a to poblíž břehu i zdálo se mi, že spatřil jsem opět onu zrnitou hmotu rosolovitou, to jest vajíčka. Popošel jsem blíž a žáby naskákaly do vody. Šel jsem na ono místo a opravdu zde našel jsem ona zrnka rosolovitá s černými body uvnitř.”

“Byly ty žáby stejné velikosti?” tázal se lékař.

“Nikoliv, ta jedna byla silnější, nabubřelejší, kdežto druhá byla slabší.”

“A která kladla ta vajíčka?”

“Podle mého ta silnější a nabubřelejší.”

“Pravdu máš, ta nabubřelejší byla samička, čili matka, v jejímžto těle vyvinuje se na sta, ba na tisíce takových vajíček. Když vajíčka ta jdou rosolovinou se na nich usadí a když z těla té samičky, čili žabí matky, tekutina vyměšovaná z těla samece, tedy otee žabího, je pokropí, oplodní je. Kdyby vajíčka takto oplodněna čili zúrodněna nebyla, nemohla by se dále vyvíjet.”

“A to je tedy příčinou, proč vždy dvě žáby jsou pospolu?” dotazuje se syn se zájmem.

“Tak jest, hochu a nejinak v té velmocné přírodě, v které tají se všechen život vůbec, kde stálý pohyb k novému vede tvoření a jen co života schopno se udrží!”

“A musí být vždy k tomu dva, otec a matka, čili samec a samice, aby oplodnili, zúrodnili a připravili vajíčka tak, že vylíhnou se z nich mlád’ata?”

“Vidím, že chápeš! Tak zařídila příroda na celém širém světě, tak vše vůkol nás se tvoří, pojímá a rodí. Vždyť pamatuješ se do jista na hnědcečko čermáků v jabloni.”

“Inu ovšem, že se pamatuji. Podle toho tedy jeden z těch čermáků jest otec a druhý matka, samec a samice, není-liž pravda? A vidíš tatínku, ta samička, aneboli matka sedí již delší dobu stále ve hnědce, jakž teta pravila a bude prý mít mladé, tedy malé čermáčky a to některý den příštího týdne. A sameček jí nosí broučky, červíky a jiné ze zahrady i krmí ji. Podle toho kohout jest tedy otcem slepičí rodiny, ne-li?”

“Pozoruji, že dovedeš již poznávati, rozlišovati a sám usuzovati.”

“To je dobré, já si vždy myslel, že kohout jest více méně jen ku ozdobě drůbeží. Nezdaří se ani mnoho pracovati, vždy si jen pyšně vykračují, za časté se rvou a když někde něco najdou, svolají si své slepičky, jenže nežli se ty tam dostanou, větší a lepší část pokrmů již sezobou.”

“Není zrovna kavalírské, není-li pravda Jene?” vece lékař.

“Neznám, co to znamená slovo kavalírské otče, ale tolik ti řeknu, že “gentleman” tak ne-jedná.”

“Uhodil jsi na pravou strunu. Slovo moje znamená totéž jako ono tvoje. Na příští týden dej se do pozorování ryb, želv a raků i povíš mi o té ro-dině čermáků, bude-li již v hnědce jaká. Považ, že jen takovýmto přesným pozorováním jeví přírodních se učíme a od tajemství a zákonů odvozovati můžeme i své zásady vedené pravdou, jež žádnými okovy pověry, předsudky a dogmaty spjati se nedá. Však o tom jiný.”

My Sokolové jsme jako jiní lidé: stále křičíme po svobodě, pokrokovosti a volnosti a sotva dosáhneme, marnotratně rozhazujeme, aneb sami si všelijak přistihujeme.

Dr. Miroslav Tyrš:

O ÚČELU SPOLČOVÁNÍ A PODMÍNKÁCH ZDARU JEHO.

("Sokol" r. 1871., číslo 11.)

Spolčujeme se! tak zní heslo za naší doby i u nás rozdané, a za heslem tímto nesčíslné téměř, prospěšné a neprospěšné, důležité a zbytečné jednoty u nás jsou zřízeny a co den na dále se zřizují.

Spolčujeme se; avšak nevíme vždy, proč se spolčujeme; nejsme si povždy jasně vědomi pravého účelu spolčování a pravého významu jeho. Netážeme se vždycky po onom pravém způsobu a směru života spolkového, z něhož i zdar i hcdnota jeho je na konec závislá.

Jasně uvědomění však jak o prostředcích tak o cíli náleží zajisté k předním podmínkám úspěchu při všeliké činnosti lidské, i nebude tedy v neprospěch i nám, předložíme-li též sobě povšechnou otázku tu: k čemu spolky zakládáme a čím všeliké prospívání jejich v podstatě je podmíněno.

Svědčí to o zdravém jádru života našeho, že ponejvíce toho vědomi jsme, kterak všeliké jednoty naše ne toliko osobnímu prospěchu, alebrž především též k rozvoji a zmohutnění sil národních sloužití mají. Čím menší pak kterýkoli národ je, tím více třeba, aby veškeré síly svoje v platnou činnost uvedl. Mají-li však v národu kterémkoli všechny síly jeho k nejvyšší působnosti dospěti, musí jim býti především volný pohyb zjednan a zabezpečen. Možnost a zabezpečení tato znamená předně tolik, co odstranění všech překážek, všech zákazů, všech výsad, volný ruch onen jakkoli obmezujících, a proto dopínáme se svobody ve všem co možno nejširší, k tomu však nutno, aby za druhé síly se nerozptylovaly a nemařily, než k společným výkonům se soustřeďovaly, nutno spolčování sil a organisace jejich.

Jednotlivce co takový je ve všem a všude téměř malomocný, i král není ničím bez lidu, a při všech pokladech světa byl by přec každý jednotlivce ode všech ostatních jsa odloučen sotva u postavení výhodnějším, než chudý Robinson. Síla člověka spočívá hlavně v tom, že je článkem celku, jen v tomto celku mohl prospívat i dospěti, a každé nuce né neb sobětné odlučování je jemu a celku, v němž žije, jen na úkor.

Z toho jde, že moc člověka objevuje se v spolčování, v nejširším srozu slova, v spolčování, kterýmž jedině všechny síly národa a člověčenstva se vyvinouti mohou, a proto sestupujeme se v spolky, a jen ty spolky mají význam a hodnotu, kterými takovýto vývoj sil národních se podporuje.

Že spolky tělocvičné takovouto cenu do sebe mají, netřeba zde dovozovati; než taktéž známo, ač nikde nekáráno jest, že přemnohé zbytečné ba škodné spolky u nás se zakládají, které jednotám vskutku důležitým nadarmo členů a hmotných prostředků odnímají, horlivost a činnost na neplodné pole liché zábavy odvracují, ba již jménem svým a výrazy i ve veřejných listech užívanými národ náš i na venek zostouzejí. Nedejme se k nim svést od důležité a závažné práce své, ba pokud možná ni vedle nás jim nepřejme života. Týden i čtrnáct dní k vůli nim v obvyklé práci ustati a docela přestati, bývá namnoze totožné, a tak spatřujeme v nich nikoli druhy, než nejnebezpečnější nepřátele svoje!

Než chceme zde jednati toliko o spolecích skutečných a nikoli o pouhých pitvorách jejich. Jen ve spolku, pravili jsme přichází síla člověka k platnosti úplné. Avšak síla spolku nerovná se zajisté toliko součtu a úhrnu sil všech jednotlivých členů jeho, ačkoliv již i toto pouhé hromadění sil by předdůležité bylo. Nebot' již tím dokázaly by se věci, jež jednotlivci naprosto provésti nelze a které by tedy bez spolčování nikdy v skutek vstoupiti nemohly. Vždyť již 10 lidí hne snadno tíhou a odstraní překážku, pro každého z nich o sobě naprosto nepošinutelnou. Řádný život spolkový však záhy kromě toho v každém jednotlivci nové síly probouzí, které by o sobě nikdy nebyl vyvinul, jeden druhého zde oži-

vuje, myšlenky v něm vyvolává a k činnosti ho pobádá, čílost a ruch od jednoho na druhého se přenesou, obětovnost pro účel spolkový se vzbuzuje a rozmáhá, a všim tím zase spolek přitažlivě na živly dosud mimo něj stojící působí. Tak síly netoliko v jedno se shrnou, alebrž se násobí, a netoliko součet sil, alebrž opravdový součin jejich spolčování se uskuteční. Kde se to neděje, kde takové přenešení závodního ducha se neobjevuje, tam ovšem činnost spolková není náležitá, a dlužno vyšetřit, v čem závada vězí, a všech prostředků použití, kterými by takovéto všeobecné přičinění, takovýto ruch, s jednoho na druhého přenešený, v proud se uvéstí mohl.

Ptáme-li se jak, tu zajisté nahlédneme, že k tomu, aby síly ve spolku jak náleží působiti mohly, z předu zapotřebí řádné organisace spolkové.

V tom ohledu zřejmo, že v jednotě především jednoty jest zapotřebí. Sestoupení se ve spolek za jedním účelem se staniž, sic všeliké snahy odporne navzájem se ruší aneb aspoň si překážejí. Zřizujmež tedy jednoty tělocvičné, pěvecké, hasičské a podobné vedle sebe spolky pěvecko-tělocvičné a podobné nestvůry dvojhlavé nemají zdravého základu bytosti své, ano i hasičsko-tělocvičná jednoty není tak výhodná jako samostatný Sokol vedle samostatného sboru hasičského, při čemž ovšem v obou jednotách namnoze tytéž síly účinkovati mohou.

V jednotě k účelu přiměřenost v prostředcích se druží. Ve spolku tělocvičném je tělocvik vše nejpřednější. Aby tělocvik řádně a soustavně se vyučovalo, aby síla a pružnost, aby odvaha a rozvaha zde se pěstovala, k tomu budiž především zřetel obrácen. Plesy, zábavy, skvostné prapory a kroje pro hudebníky, jakož i všeliká jiná vnaidla stůžtež aspoň v řadě zadní. Známe jen dva řádné druhy členů; jedny, jež lehatýrské cvičení tělesné vábí, druhé, kteří uznávajíce důležitost věci, hmotně a mravně ji podporovati se zavazují; mezi nimi nebudiž řečnickosti žádné; vše ostatní však je bejli, jež sluší spíš vymítit než přilákat.

V jednotě panujž dále volnost, volné sebeurčení členů jednotlivých, nezáležející ovšem v libovůli jednotlivců, ale v tom, aby každý hmotných a duševních sil svých volným a nespoutaným způsobem pro účel spolkový použití mohl. Nestačíť' zajisté v jednotách sokolských, aby snad jen výbor nebo sbor evčitelský v záležitostech jednoty činně se sčastňoval. Cokoli je možná, budiž spolupůsobnosti všechních přenecháno, svobody slova všude šetřeno, každý k vyslovení náhledu svého vybízen a nikoli odstrašován, a především at' všichni určí sobě pravidla a zákony, které jen tenkrát ochotně a radostně plniti budou, když si je sami byli ustanovili, a které jen tenkrát budou pásmem svornosti věčné. Toliko proti zákonům vnučeným se vzpouzíme, a v tom smyslu je pravda, že svoboda svornost rodí a libovůla jednotlivce jen různosti ve spolku splozuje. K příkladům, byť i ne z kruhů sokolských, netřeba zde poukazovati. Svornosti však malé věci vzrůstají, nesvornosti i největší se rozpadávají. Ovšem však že jednomyslnost co do cíle různost náhledů co do prostředku nikterak nevylučuje; v tom ohledu i stranám volného pole budiž popráno. Kde není stran není proto vždy svornost, nýbrž hustěji netečnost a nerozhodnost. Vzájemná kontrola a závoditost stran věci jen prospěje, ovšem jen tenkrát, když společný účel se zřetele se nespustí, když strany navzájem se etí, když jedna druhou za nutný a rovněž oprávněný doplněk pokládáti dovede, když spor z pole věcného na osobní se nepřenesou. Tak dovedeme pravdu říci a přece neuraziti a pravdu snést i přece si nezadatí.

Že při vši volnosti a svobodě přece řád v jednotě panovati musí, netřeba šíře rozvísti. Jak bez řádu společné působení různých sil k jednomu cíli by možné bylo? Nikoli pak v nezřízenosti záleží svoboda, alebrž v tom, nepodříditi se sice ustanovením od jednotlivců libovolně vnučeným, ale

tím nezvratněji zachovávati pravidla, stanovená způsobem, kterým jsme sami sobě zvolili. Pravidla ta však nejsou jen pro členy "obyčejné"; kdo v jakoukoli hodnost se uvázal, tím více šetříž řádů veškerých. Jeho příklad tím mocněji působí jak v dobrém tak i v zlém. Vyjmouti se z pravidel a nad ně se povýšiti, je tolik jako jiné snížit a předpokládá na jedné straně mysl obmezeně nadutou, na druhé srdce otrocké na straně těch, kteří to bez odporu snesou.

Tak tedy jednotu, přiměřenost, volnost a řád co nutně podmínky zdárné organisace spolkové uznati musíme. Než mimo ně jsou ještě dva činitelé, z nichž úspěšné působení spolku závisí, totiž mnohost a jakost členů spolkových.

Účinnost spolku a úspěch jeho závisí totiž a jest podmíněn předně též působením hmoty, t. j. počtem členů jeho. Počet tento pak padá zajisté ve spolku tím více na váhu, čím menší jest síla jednotlivců jej skládajících. Deset lidí nezámožných zmůže málo ve směru hmotném, deset tisíc však mnoho, ba úžasné mnoho, jak známý příklad pionírů rochedalských ukazuje. Ale i ve věci sokolské záleží na tom, aby

jim v době, která, jak myslíme, dosti brzy nastane, vystříhati se všeho, což by jako přímé osvědčení v tom neb onom srovnání vypadat mohlo. Naše věc není pro strany, nýbrž pro národ veškerý, nepodléhá změně jako náhledy politické a náboženské, alebrž jest věčně pravdivá a důležitá a stojí v tom smyslu povzneseně nad spory dočasnými.

Přiznávše tím mnohosti členů důležitost nepopíratelnou, nechtěli jsme však nikterak pouhému počtu přikládati cenu svrchovanou. Ne toliko hmotou, nýbrž i duchem svým spolek působí, duchem, jenž činnost oživuje, vykouzlí síly závodivou snahou naplňuje a nadšeností opět nadšenost budí. Marathon a Salamis, Sempach a Morgarthen. Ústí a Domažlice dokazují, kterak malý počet lidí týmže duchem prodchnutých a pro věc svou nadšených množství nesčíslná avšak neuvědomělá a neproduševněná vítězně přemohl. Bez pravého ducha spolkového i spolky sebe četnější ničehož nedokážou a velký počet členů netečných a bez energického smyslu pro věc společnou spíš vadí nežli prospívá. Že pravdu tu jasně poznal, v tom záleží též tajemství úspěchů Žižkových,

SLET A ZÁVODY V OMAZE.

Vítězné družstvo Sokola Chicago.

co možná největší počet účastníkův pro spolky naše byl získán; jinak by vliv na tělesnou a mravní povahu národa našeho nepostřežený zůstal. Z toho pak jde, že z věci sokolské všechno vyloučiti třeba, čím by okruh přitažlivosti její zbytečně se sůžoval. Ač sobě tudíž co nejrozhodněji přejeme a přání musíme, aby skutečné politické strany u nás povstaly i aby strany tyto zásady, nikoliv však osobní sváry svoje na kolbišti veřejnosti upřímě a s otevřeným hledím proti sobě stavěly, tož přece bychom se vždy co nejrozhodněji proti tomu vysloviti museli, aby jednoty sokolské co takové k té neb oné straně se přidaly a tím stranu druhou od sebe odpuzovaly. Podobnou zdrženlivost i ve věcech konfesionálních a všech jiných otázkách podobných za jedině přiměřenou máme. I ačkoli tedy za právo, ba za povinnost každého jednotlivce pokládáme, aby k radikální nebo konservativní straně přistoupil, aby ku katolicismu nebo protestantismu bezvýminečně se hlásil, aneb nesrovná-li se ani to ani ono s plným přesvědčením jeho, aby ze všeho svazku církevního poctivě vystoupil; tož přece nemyslíme, aby spolky naše v tom neb onom směru jakkoli demonstrovaly, ba naopak bude

který s dobrou a zdravou rozvahou všecken lid polovičatý a nečemesný ze řad Táborů svých vymítal. Pro jednoty tělocvičné zvláště pak není nic záhubnějšího, než ustavičné přihlížení k počtu členů bez ohledu na jakost jejich. Není to možná bez ustavičného povolování kázně, bez znenáhleho opouštění oněch základů mravních, na nichž hodnota a trvalost poměrů spolkových se zakládá. Jakmile jistě živly pozorují, že spolku na tom záleží, aby z něho nevystoupily, tož začínají ihned s vystoupením vyhrožovat, když věci neřídí se dle vůle jejich. Nerozhodní a neuvědomělí snadno jimi se svedou, a tak nejenom všechny zásady se zviklají, nýbrž, když na konec přece dále povolovati nemožno, vystoupí s původní malou hrstkou i velká část jiných, a k pohromě mravní druží se na konec mnohem větší ohrožení materiální než to, kteréž nevázaná slabost předejiti chtěla. Duchem, tvrdíme, všude i hmotné úspěchy jsou podmíněny, a jej tedy především třeba v jednotě pěstovat a zachovat. Duchem svým může jednotlivce tisíce elektricky oživit, ale i tito tisícové musí míti aspoň ducha vnímavého, jinak ani nadání ani nadšenost sebe větší ničeho s nimi nezmůže. I na to zde nezapomeňmež, že duch

to jest, který nás činí volnými i k obětem hmotným, jakož i že žádný rozumný hmotnou obět' nepřinese věci pravým duchem neprodchnuté a spolku duch takový účinně neosvědučujícímu.

Ještě jedné stránky pro zdar života spolkového důležité se na konec dotknouti chceme, a to je veřejnost a kritika. Spolek má kořeny síly své v národě a chce na národ působiti. Proto musí býti působnost jeho veřejná. Čím větší pak myšlenka jest, již spolek pěstuje, tím více sil potřebuje k uskutečnění jejímu, a čím u světlo veřejnosti, ovšem že ne spůsobem lichým a dotíravým, vystupuje, tím snáze síly tyto najde. Je-li účel spolku podstatný a závažný, tož čím více se pozná a objasní, tím menšího odporu a tím většího souhlasu dojde, a je-li v kovu strusek, tož ve výhni veřejnosti nejdokonaleji se vypálí. Neboť veřejnost znamená zde též tolik, co připuštění kritiky, která, jen když od věci příliš daleko se neodchyluje, k zdravoti všech poměrů valně přispívá, nejsou v podstatě než svobodnou konkurencí myšlenek, která se nikdy zameziti nemá a ježto nepřipouští, aby po delší dobu na vrchu se udrželo než to, co je pravdivé a opodstatněné. Dvěma věcem však se tady vyhnouti třeba: bezohlednosti surové a citlivosti přílišné. Obě zapomínají, že všichni lidé jednu společnou vlastnost mají, která chybí nestí slove. Kdo jednou v něčem pochybil, není již proto horší, než každý jiný, a nemá se s ním tak nakládati, jak by tím byl. Komu pak chyba nebo jednostrannost se vytkne, nemá již proto býti rozhořčen, že tak se stalo žádná věc lidská není povždy tak dokonalá, by v ničem lepší býti nemohla, a za našich dob již ani papež neomylný není. Bratrství pak nezáleží v tom, neviděti vad, alebrž vytknouti je spůsobem bratrským!

Stanislav Šerpán:

POZNÁMKA K SOKOLSKÉMU SLETU.

Druhý slet Národní Jednoty Sokolské, který konal se v Omaze od 22. do 26. července, ukázal nám zřejmě, jak velký počet členů našich řádů hlásí se pod prapor sokolský všude, kde jednoty sokolské trvají a jaké přízní vůbec Sokolstvo české mezi naším lidem se těší. Bylo, tušíme, velmi málo z hostů sokolských ze západu a severu, z boreů a závodníků, aby nebyli zároveň členy Z. Č. B. J., a z přihlášených závodníků hlásilo se jich k nám celá řada jako členové Západní Jednoty. A většina východních Sokolůků prohlašovala se za členy některého bratrského podpůrného spolku, zejména Č. S. P. S. Na velkém slavnostním průvodu, konaném v sobotu, 25. července, na němž braly účast všechny české spolky omažské i south-omažské, ztenčil se počet členů řádů naší Jednoty na polovici i méně, neboť ostatní byli v řadách sokolských.

Účast řádů Z. Č. B. J. na slavnostním průvodu byla opravdu pozoruhodná. Oba ženské omažské řády, Eliška Přemyslovna č. 77. a Dobromila č. 116. vypravily několik krásně ozdobených automobilů, v nichž nalézaly se členkyně dotyčných řádů. Mužské řády omažské, Palacký č. 1., Slovan č. 78. a Táborité č. 118, nalézaly se téměř do jednoho člena v průvodu. South-omažské řády mužské vyšly v průvodu a vypravily mimo to každý po dvou i více ozdobených automobilech pro své manželky a deery. Možno směle říci, že v sokolském průvodu většina účastníků byli členové Západní Jednoty. Náš odznak bylo viděti všude — spolu se silou sokolskou projevena byla průvodem i síla řádů Z. Č. B. J.

Členové našich řádů byli z polovice v řadách jednot sokolských. Ale měli tam býti všichni! Co Čech, to Sokol! A zejména každý mladý Čech, člen Z. Č. B. J., měl by býti Sokolem! Členem národního spolku, který obral si za účel již před více než 50 lety evičiti tělo a probouzeti a vzdělávati ducha! Tělocvik, otužování těla proti všelikým chorobám, tento první účel Sokolstva, musí býti schválen a pod-

perován všemi našimi bratrskými podpůrnými spolky. My schvalujeme zřizování sanatorií, v nichž by chorobní členové byli léčeni a život jim prodlužován; tím spíše musíme podporovati myšlenku otužování těla a prodlužování tím života našeho členstva, když máme tu již výborný základ této výchovy tělesné, základ český, zbudovaný Tyršem a Fügnerem, metodu obdivovanou a uznávanou celým světem. A druhý účel Sokolstva, výchova ducha, jest i účelem naší Jednoty a musí tudíž dojíti od nás horlivé podpory.

Ti naši bratři, kteří byli svědky slavných dnů sokolských v Omaze, z míst, kde dosud sokolský sbor nepůsobil, měli by působiti mezi svým mladším členstvem, aby v sokolský sbor se sestoupilo. Z dotazníků, jež od různých řádů obdržel Vzdělávací Výbor naší Jednoty, vysvitlo, že jest četně našich řádů, jež působí ruku v ruce se sokolskými jednotami. Takových řádů mělo by býti mnohem více, v každé drobet jen četnější osadě české měla by se mládež sestoupiti v sokolský sbor, a pěstovati český tělocvik ku své zábavě i velkému prospěchu. Výkonný Výbor Národní Jednoty Sokolské vydal řadu českých a v nejnovější době i anglicky psaných pojednání o významu a účelu Sokolstva a kdekolí by jevil se zájem o založení sokolského sboru, odpovídáme dopsati o potřebné poučení na jednatele V. V.: Tomáš Vonašek, 1647 So. St. Louis Ave., Chicago, Ill.

“Bratrský Věstník”.

Jos. Kraus:

V TĚŽKÝCH DOBÁCH.

Neočekávaným, netušeným, přišerně rychlým tempem zvrátil se veškeren život celé Evropy, změnily se poměry veškerého kulturního lidstva. — Nelze dnes domyslet, kam až události se rozvinou; nelze činit žádných pevných plánů do budoucna, ježto hodina v těchto dobách více může změnit, než jindy desíletí. Kdo byl by z daleka jen mohl tušit, když sokolské čtyři Župy Moravsko-Slezské v posledních dnech červnových radostně, jásavě a nadšeně táhly Ostravou do Přívozu, a když zvláštní vlaky do Brna svázely na slet sebevědomé a ukázněné šiky sokolské, že do měsíce tak závažně poměry se obrátí!

Kdo z daleka byl by mohl říci, že odstaveny budou tak náhle a tak obdivuhodně národnostní boje, zdánlivě nesmiřitelné, kterých jsme byli účastníky a svědky v Brně, na Ostravsku i na Opavsku!

Sokolský život, tak slibně se rozvíjející, stížen byl pohromou války více, než kterýkoli spolek jiný. Byli jsme zdecimováni v řadách jádra svého členstva, v řadách evičenců — i z počtu přispívajících odešli nám nesčetní bratři. Ale nejenom na počtu členstva postihly dnešní doby řady naše. Také ostatní veškerá téměř obvyklá činnost jednot sokolských je ochromena. Je litožno vzpomínat na všechny ty veliké, čisté a vznešené cíle, jichž uskutečnění na dlouho, na dlouho jest odsunuto do budoucna. Nazvali jsme rok letošní rokem Tyršovým, předvečerem roku Husova — — —

Ale netřeba zoufat! Je těžká doba dnešní, ale věc dobrá a idea poetivá v ohni útrap jen pevnosti nabude! Duch Tyršův žít bude v duších lidí českých, dokud bude národ existovat! Věříme pevně, že s obnovením míru silou zdvojenou též práce sokolská bude obnovena.

Činnost sokolská našla si zde u nás a hlavně i tam u vás v té české Americe ihned po vypuknutí války vhodné pole působnosti. Z ducha a směru idey vyrostla bez pobízení a bez nároku na číkoli pochvalu široce rozvětvená a kece pomocná, která svým rozsahem, svou organizací a svými výsledky sotva má sobě rovné. Bratrství sokolské znovu se projevilo v celé své živelnosti a vedeno lidskostí vykonalo mnoho. U vás pak na vrcholi stojí hlavně výprava česko-amerických lékařů a ošetřovatelů na místo nejdůležitější.

U nás tělocvičny zaměnily na čas svůj vzhled a svůj účel. Místa, kde zdraví lidé tužili se v junáckých projevech síly, kde ženy a dorost a děti naše podřizovaly se výchově, jejíž předním cílem jest zdravé tělo a zdravý duch, místa tato s pečlivostí a láskou přeměněna jsou v lazarety. Se střech Sokoloven vlají bílé prapory Červeného kříže.

Místnosti, vyhlašované neprávem za ohniska národnostní nesnášenlivosti, skutkem usvědčují osočovatele o lichosti pomluv: at' Čech, at' Němec či Maďar anebo Rus, at' kdokoli zraněný v boji, přijde pod krov náš, jen člověka v něm vítáme, jen trpícímu bolest zmírnit a rány zhojit se vynasnažíme.

Sokolstvo dalo cele a upřímně veškerý svoje síly, svoji organizaci a své prostředky do služeb humanity — do služeb všelidského bratrství. Ale při tom nesmí a nebude zapomínat na vlastní, užší svoje úkoly a poslání i lidu svého prospěchu.

Kde jen poněkud poměry dovolují, cvičení — alespoň v omezeném rozsahu — stále je udržováno! Ženy, dorost — tento v řadě nejprvnější — i děti naše udržují sokolskou

k projevu, jehož mohlo by být zneužito. — Zkáznost sokolská projevů se proto zejména u všech činovníků zkáznými projevy. Nemluvit nyní je daleko účelnější, než rozčileně a nerozvázně debatovat.

Vedle služeb humanitních (organizace sbírek, kursy pro ošetřovatelky nemocných, zřizování lazaretů, pravidelná služba pomocná na nádražích, kudy projíždějí ranění a j. p.) naskytá se řada úkolů jiných. Samosprávným úřadům nabídli jsme k použití své členstvo zbylé pro noční, bezpečnostní a hasičské hlídky. — Rodinám, válkou postiženým, přispíváme radou i skutkem. Kdekoli užít můžeme svého vlivu ku zmírnění hrůz nezaměstnanosti, kdekoli potřeba je silné páže sokolské k jakékoli práci povolání, kdekoli pomoci můžeme, všude pomáháme!

Na místě nejpřednějším povolány jsou jednoty naše rozšiřovat a podporovat poučováním i příkladem snahy, vedoucí k obraně proti šíření nakažlivých nemocí.

Jednoty sokolské mají tedy i v těchto trudných dnech dostatek práce spolkové ve službách svého národa i ve službách všelidských.

SLET A ZÁVODY V OMAZE.

Sokolky Sokola Chicago v Omaze.

pospolitost a konání obvyklých spolkových povinností. Kde cvičení je znemožněno, alespoň styk bratrský, pravidelný a vytrvale výchovné cíle na zřeteli mající dodržován. — Schůze správních výborů rozhodně se konají. Kde činovníci odešli, a kde náhradníků není, bez valné hromady zbylí členové k nutným pracím zkušené, spolehlivé činovníky si přiberou. — Peněžní a hospodářské záležitosti jednoty tam, kde pokladník byl povolán k vojsku, ihned uvedeny do mejnějšího pořádku. Zbytečně se nedopisuje ani jednotám druhým, ani Župě, ani Obei, poněvač zdlouhavé a nespolehlivé poštovní dnešní spojení dojísta rychleji a vhodněji nahradit lze, je-li toho třeba, stykem osobním. Dotazníky však at' dojdou ze Župy nebo z Obee, vyřízeny ihned a nejkratším obrátem zaslány na místo udané.

Zodpovědnost činovníků vyrostla měrou netušenou. Ačkoli cíle naše jsou veřejně známy a nikterak nepotřebují utajování, mohl by snadno nerozvázný, nepravdivý a nesokolsky jednající bratr kterýkoli a činovník zejména dáti se strhnouti odpůrci věci sokolské k neprozřetelnému jednání,

Minulost naše, první padesátiletí Sokolstva, zůstane pro vždy chloubou českého života kulturního. Přítomnost, těžké dny dnešní, prožíváme u plném vědomí, že v bouřích, jež otřásají Evropou, také o osudu našeho národa se rozhoduje. — Zodpovědnost za budoucnost vyžaduje, abychom bděli a abychom se prokázali důstojnými nositeli vznešených ideí sokolských.

Benjamin Franklin děl: "Na světě jsou zvláštní lidé, podezřívaví, nevěřiví." My známe bratry, již nevěří v nejšlechetnější projev a žádnou poctivou snahu, jestli zrovna sami "v tom nebyli".

"Budiž vám slavnost naše podnětem neustálým, abyste mužným snahám našim napořád nových přívrženců získali, aby v nich "druzí bratříci dorostli", bychom s výkony zdatnými a v mohutném počtu, mladší i starší, jak při ladně proběhnutém trvání v nívce se rozpráší; spolek náš bude mít z toho zisk podstatný a trvalý."

Tyrš.

Dr. Jos. E. Scheiner:

DNOVÉ POSLEDNÍ.

Údolí oetzské táhne se ze samého středu Tyrol na sever k údolí innskému a jest jedním z nejkrásnějších údolí tyrolských; správně nazývají je ouverturou ku velké symfonii Vorarlberské; chováť veškeré krásy a nádherné zjevy přírodní Alp vorarlberských, strmé, ledem pokryté skály, holé stěny, divoké rokle i rozkošná svěží, malebnými chatami, veselými vesničkami a kostely ozdobená údolí. Kdo ponejprve vstupuje mezi velikány tyto horské, neubrání se pocitu stísněnosti a trapného nepokoje, nebetyčné skály hrozí sřítiti se v propast' a jen úzký pruh modrého nebe vysoko nad námi upomíná nám krásné, otevřené nivy domáci. Když pak i toto nebe se zkaloní a kotouče šedých mraků valí se z vrcholů hor zvolna do údolí, až spojí se v hustý, tmavý, paprskům slunečním neprostupný oblak, který nad hlavou jak závoj pohrobní se vznáší, tu vkrádá se v srdce teskná bázeň, ba zoufalost, kterou marně bys zapudití hleděl; ona vrací se znovu a roste při každém pohledu na holé stráně, při každém stěnotu chvějících se topolů, při stálém tajemném tonu hukotu údolím řítících se vod.

Údolí oetzské patří k pásu středních Alp, které údolím innským od severních Alp vápencových jsou odděleny. Opuštěné dříve místo toto, pravá to perla alpská, skrývající v sobě nesčetné krásy přírodní, ožilo rázem před lety teprv kdy objevil se zde, prodrav se spoustou horstva, přestoupiv na umělých mostech vody parní oř, přinášejíci sebou zástupy turistů z celého světa, kteří zaplavují zejména v letních měsících celé severní Tyroly. Z Innspruku vede nová dráha arlberská údolím innským, minouc ústí překrásných údolí, z nichž zejména údolí sellrainské, oetzské a pittské velkolepostí svou vynikají, k Landecku a připojuje se u Feldkirchen k drahám švýcarským. Novým tímto podnikem stala se přístupnou jedna z nejkrásnějších částí alpských, nádherné dílo přírody, Vorarlbersko, kam dříve jen po pracné a namáhavé cestě turista vstoupiti mohl. Údolí oetzské, k němuž tragickým osudem jednoho z nejlepších synů národa českého bolestná upomínka se druží, otvírá se nádhernou scénérií nedaleko Haimingu při ústí řeky Aachy. Zlá, loupežná to řeka. Prvé vody své sbírá na úpatí moře ledovcového v středu Tyrol a valí odtud své šedé kalné proudy, každým krokem prudkosti a dravosti nabývajíce, do Innu. S hlomozem dere se spoustou kamenných obrů, řítí se v závratných vodopádech do bezedných propastí, letí s balvanu na balvan a metá vztekle zpěnné vlny vysoko nad hladinu, uchvacující dravě vše, co v cestu se jí staví. Ani přístupu mnohdy nedovoluje horský zloboh ten stavě nástrahy a léčky nad sráznými proudy svými. Zejména v letních parných dnech, kdy ledovce na horách tají, neb po častých deštích valí se celé strže vod s hor v údolí, a tu ustoupiti musí vše rozkacenému živlu, který často mosty, chalupy, ba celé osady uloupí. Cesty jsou zde po většině prabídné, ba neschůdné, vyžadující odvahy, pevného kroku, nevšední zručnosti tělesné a chladnokrevnosti, kteréžto vlastnosti horalům vrozeny jsou. S graciosní lehkostí kráčeji oni po strmých skalách, skáči v závratné výši o dlouhé hrotem opatřené tyči a mnohdy těsně prsou ku stěně přitisknutí plazí se po srázném svahu rukama o výběžky a kořeny se zachycující. Povoze lze se dostat až do Solden, vesničky to v údolí as 9 hodin od ústí ležící, však i jízda tato v neforemných, rozviklaných omnibusech přes rokly, po srázném svahu nad hlubokou propastí neb kol hučícího toku, při čemž vůz po kamenech prudce hrkotaje, s jedné strany na druhou se klátí, není příliš příjemnou. Vozku to ovšem neodstraší; on jede tudy i za nejhlubší noci ve větru i dešti bez světla i s koněm necvičeným, s vozem polámaným, ba na místech, kde sotva s jedním vozem těžko se dostatí, vyhnou se dva vozy způsobem nepochopitel-

ným, téměř ve vzduchu tonouce, při čemž cestovateli duše hrůzou se sevrká. Horal však nezná bázně. Zvyklý na obtížné a těžce schůdné cesty, odváží se na nejnebezpečnější místa, zachovávaje klid a slepou neohroženost, která spojena se zručností a otužilostí koná mnohdy pravé divy. Nelítná příroda staví jim každým krokem nebezpečné nástrahy, stihá je krutými ranami živelnými, stále v boj je vyzývající. V zimě valí se ohromné strže sněhové s vrcholů hor, zasypávají lid, dobytek, domy, ba celé vesnice, na jaře a v létě zaplavují vody horské celé údolí, ničí cesty, trhají mosty, podrývají skály — což divu, že horal mnoho práce na správy nevynaloží. Zkrátka, nebezpečí zde dosti. Jde-li údolím, spatříš každým desátým krokem tabulku s obrázkem, představujícím nějakého nešťastníka buď se skály padajícího, neb ve vodách tonoucího, neb strží sněhovou zasypaného a přiměřenými slovy a modlitbou za věčnou spásu. I v neštěstí jeví horal ducha chladného, s klidem přímo záviděníhodným podrobuje se osudu, kterému dle jeho přesvědčení nikdo ujíti nemůže. "Tot' souzením božím," odpovídá na každou nehodu a zvláštní názor tento činí je spokojenými a šťastnými. Vychováni v rukou kněží jsou příliš velkými fatalisty, jichž osud je do nejmenších podrobností určen a marně by tudíž bylo jemu se vyhýbatí. Zbožnost jde až do krajnosti modlí se při práci, na cestě, při odpočinku ráno, po celý den a jde-li za večera kol domku horalu, uslyšíš z něho monotonní odřikávání modlitby, což trvá až do pozdní noci. Nalezne-li několik domků pohromadě, jistě jest tam i úhledný kostelík a fara; správce duchovní jest duši celé osady, rádcem, učitelem, na kterého nejlépe se ve všem obrátiti, i kde úřady ničeho nezmohou. Na místech vyšších jsou fary turistům vítanými hospodami, kde za skrovný peníz dostatí lze nejnutnějších potřeb, vydatného občerstvení.

Rozkošné údolí oetzské otvírá se nádhernou scénérií u toku Aachy do Innu. Poblíže ústí nachází se stanice dráhy vorarlberské "Oetzenthal", odkudž vine se dráha údolím innským ku Roppenu, kol městečka Imstu, sídla to hejtmanství, k Schoenwiesu, pod nádhernou zříceninou Kronburgem do starobylého města Landecku, východiště výletů do Vorarlberska. Trat' tato jest ponejvíce dílem krajana našeho, inženýra Jana Marka, rodáka tábořského.

Od nádraží oetzthalského stoupáme po lesnatém kopci, až náhle octneme se v údolí samém, u toku Aachy. Krajina se rázem změnila. S pustého, skalnatého údolí innského přicházíme v krajinku plně svěží zeleností a pestré vegetace. U vchodu střeží nebetyčná hora "Au", jejíž špičatý vrchol třeptá se lesklým sněhem a k ramenou její připojuje se dlouhá řada alpských obrů údolí svírajících. Cesta vede nyní stále kol divokého proudu brzy po lučině, brzy stinným lesem, náhle však stoupá v kopec a dere se po srázném svahu vysoko nad propastí, takže vůz těsně ku skále pošunut zdá se vznášeti se v oblacích. Vyhleďneš-li z vozu, vidíš pod sebou jen v hloubce spěnné vlny Aachy vysoko vzhůru stříkající; jen chatrné, nízké, dřevěné zábradlí má chrániti vůz před možným pádem v propast. Kůň těžce stoupá vzhůru, vůz poskakuje po kamenech, kloní se k propastí, k čemuž mu někdy silný víchř ještě dopomáhá. Jakmile nejvyšší bod dosažen, letí vůz prudce opět dolů z kamene na kámen mocnými skoky, koně stěží dovedou zdržeti rychlý jeho let, až konečně si oddychně, jsi opět na rovině. Po levé straně přímo u cesty řítí se v krásném, širokém vodopádu "Ebne" horský potok, podbílá cestu u mlýnu "Ebnermuehle" a spojuje své vody s Aachou. Na pravo vysoko na kopci bělá se malá vesnička Sautens. Odtud se údolí rozšiřuje as do šířky 300 m., a před námi as 1 hodinu od ústí objeví se městečko Oetz na pravém břehu řeky ležící.

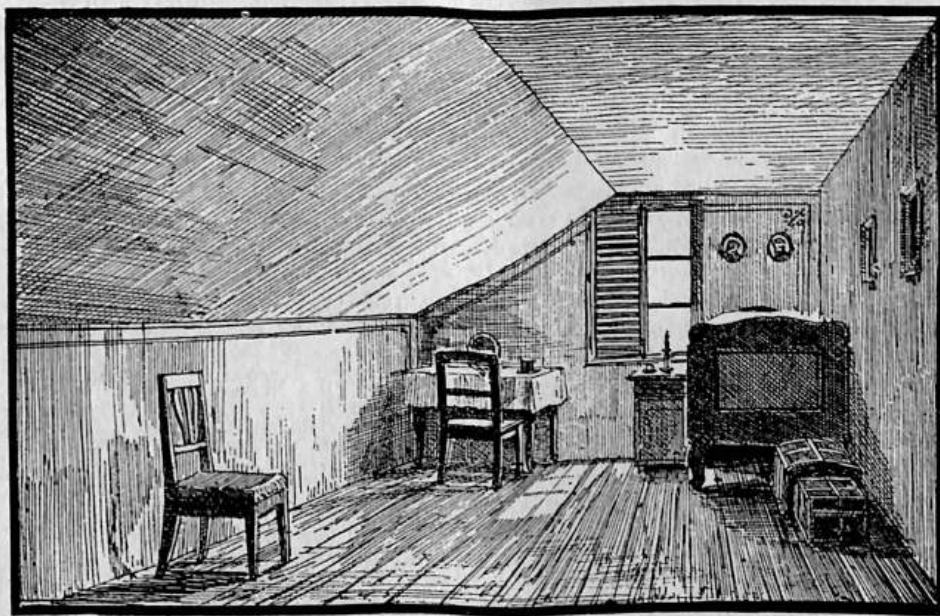
Oetz jest malá vesnička s 330 obyvateli, s úhlednými, po většině v starém domácím slohu vystavenými domy, čet-

nými arkýři, výstupky, umělými řezbami a pestrými malbami od hlavy až k patě vyzdobenými. Horal miluje pohodlnost, úhlednost a vkusnost příbytku; mnohde nalezneš stěny a stropy vyložené krásnými řezbami; jsouť horalé jak známo znamenitými řezbáři. V muzeu inšpruckém nalézají se krásné sbírky řezeb vzácné ceny umělecké. Nad Oetzem vypíná se štíhlý kostelík hřbitovem se všech stran obklopený. Středem vsi táhne se silnice, u níž nalézají se 2 velké, vkusně zřízené hostince a sice hostinec "u spolku Alpského" a na druhém konci hostinec "Kasslův", zároveň úřad poštovní, jehož majitelem byl Tobiáš Haid. Hostinec má velkou, krásnou jídelnu s rozkošnou verandou, z které se otvírá vyhlídka na údolí. Podle hostince nalézá se menší jednopatrový domek určený za byt hostům. Za Oetzem as čtvrt hodiny u vesnice Habichen hory znovu těsně se sestupují a činí zde divokou roklinu, kterou Aacha v prudkém letu proráží spoustou balvanů se derouc. Vlny její valí se s hlomozem těsnými peřejemi, krouží se v rychlých vírech, naráží na kameny a šíří kolem sebe drobný děšť na všechny strany. Odtud stává se již údolí drsnějším a pustým a blíží se zvol-

na všechny strany, a spojí se v plamenné moře; zvolna plazí se ohnivé jazyky opouštějící dolinu do výše, zbarví nejvyšší vrcholy hor rudou září, až zmizí v oblacích s posledními červánky.

Zapomenuté neznámé údolíčko toto, plné poesie, krásná idylla horská, vzbuzuje nyní smutnou, trudnou vzpomínku; od omšených skal těch zalétl k nám poslední vzdech z prsou sokolích, poslední záchráv srdce bohatýra, k němuž na sta junáků českých lnulo láskou nejpřímnější a nejčistší. Zde poslední dny velkého žití svého strávil Dr. Miroslav Tyrš, zde schvácen v chladný ledový hrob ciziny tvůrce a vůdce Sokolstva českého.

Prudkým bojem, jež vyvovala nutnost rozloučiti se se Sokolstvem, jež stvořil, odchoval a zušlechtil a jemuž nejlepší síly svého junáckého a mužného věku obětoval a jež na tak vynikající místo v ústrojí národním postavil, — s nímž se musil rozloučiti, aby mohl věnovati veškeré, nedělené síly novému povolání svému na vysokém učení českém a bolestnými dojmy při loučení se s výborem, cvičitelským sborem a členstvem bylo zdraví Tyršovo silně otre-

SVĚTNIČKA TYRŠOVA V HAIDOVĚ HOSTINCI.

Kreslil dle náčrtku J. Rixi-ho docent Jan Koula.

na k mořím ledovcovým. V levo zdvihaří se velkolepé ledovce Grieskogel, Liesens, Nebelkogel, v pravo Hauer, Hochgeiger, Geschrabkogel. — Visky jsou zde již po řídku. As 3 hodiny v údolí leží městečko Umhausen s nádherným vodopádem "Stübenfall", dále Längenfeld, Sölden a pod samým pásmem ledovcovým Vent, odkud se vystupuje na ledové moře "Oetzthaler Gletscher" zvané. Tento kousek středních Tyrol jest v pravdě divem přírody. Ledovce zde v jedno slity skupeny jsou v nejrozmanitější tvary rozměrů obrovských brzy co širá hladina, brzy co nebetyčné jehlance, homole, šikmé stěny s bezednými propastmi a divokými trhlínami. Stoupání na ledovce jest jen na málo místech možné a velmi nebezpečné, vyžaduje nadobyčejnou zručnost tělesnou. A přece hrnou se sem stále dlouhé zástupy turistů, kteří vedeni zkušenými průvodci, odvažují se po krkolomných stezkách na nejvyšší vrcholy ledovců, odkudž otvírá se čarokrásný rozhled po celé skupině ledovcové. Zejména za letních večerů, kdy zapadající slunce vrhá poslední paprsky na lesklé stěny ledovců, tu vzplane celé okolí krvavou září, ohnivé paprsky odrážejí se v různých odstínech

seno a proto odebral se v polovici července r. 1884 k radě lékaře do hor Alpských, by pookřál na zdravém vzduchu alpském, daleko vzdálen ruchu městského. Náhodou octl se as 20. července v údolí oetzském, jehož krásou a velkolepostí byl unešen a naleznuv útulný hostinec Haidův, ubytoval se zde prozatím v malé podkrovní světničce v domku poblíže hostince se nalézající. V pravo u okna postel, v levo stůl se židlí a v pozadí stůl s umývadlem, tvořily skromné zařízení posledního příbytku muže, který po celý svůj neúnavný život nedbal pohodlí ani přepychu.

Pobyt v hostinci Haidově stal se dr. Tyršovi brzy milým a příjemným. Hostinský Tobiáš Haid, zároveň poštmistr (zde všude poštmistři jsou i majiteli hostince) byl bodrý poctivý horal, statné vysoké postavy, snědé lince, kterou zdobil dlouhý černý vlas a vous, rozšafný, plný energie, spojující chladnokrevnost s neobyčejnou dobrosrdečností a úslužnou ochotou. Útulný dům ten vyhovuje všem požadavkům velkoměstským a je tudíž stále naplněn četnou společností ze všech končin světa, zejména ze sousedních zemí německých. Dru. Tyršovi věnována pečlivá pozornost; Haid

poznáv v něm muže vlastností neobyčejných, přilnul k němu, jak sám pravil, upřímnou náklonností. I Tyrš vážil si pozitivě, přímé povahy Haidovy, často s ním hovořil a chodil, o čemž i v psaní svém, choťi zaslaném, se zmínil. Vedle tohoto byl mu i milým společníkem příbuzný Haidův, lékař Kašpar Pischel, mladík důvtipný a dobromyslný, náruživý milovník přírody, výtečný znalec a cestovatel horský, který často dra. Tyrše na výletech provázel a věrným mu byl tlumočníkem nádherných zjevů alpských. Tou dobou meškal zde též MUDr. Vogl, c. k. universitní profesor a vrchní zdravotní rada z Vídně. Ostatní společnosti se Tyrš vyhýbal. Velkému jeho duchu v studiu zabranému protivila se žvavá společnost, z různých koutů světa sběhlá, chováním a řečí svou buď unavující neb odpuzující. Byli to pce nejvíce Němci z Vídně, Bavor, ze Sas a z Pruska. Vedle stálých těchto hostů plnil se Haidův hostinec po celý den kolem jdoucími turisty všech možných druhů a národností. Cestování po Alpách jest pravou maníí. Užijí zde staré professoři, kněze, úředníky, lékaře, advokáty, studenty, obchodníky všech vyznání vesměs v kroji tyrolském, s dlouhými, hrotem opatřenými holemi, kteří sem přicházejí buď z touhy po krásách přírodních, buď ze sportu, neb konečně i z marnivosti. Chodí jednotlivě neb v skupinách, naplňující celé okolí zpěvem a křikem, vydobývše si právem název "řvavých turistů". Dr. Tyrš stranil se lidí těchto zejména protivnými mu byli oni vyšňoření hejskové, kteří v elegantním svátečním kroji tyrolském, s dlouhou vykládanou holí a všemi potřebami horolezců, vozí se od hostince k hostinci, neznajíce jiných požitků nad dobrou stravu.

Ze zátiší toho konal obyčejně sám procházky a výlety do údolí oetzkého, innského, sellrainsského, pittského, jezdil často po trati inšprucko-landecké zejména do Kematu, blíže "zdi martinské", do Imstu a Landecku, vnikl i hluboko do údolí oetzkého, do Umhausen, Längenfeldu, ba i k samým ledovcům. Oblíbeným místem bylo mu nádherné jezero Pi-burgské, které leží vysoko mezi vrcholy hor nad Oetzem a spojuje v sobě veškeré krásy jezer alpských. V tmavých, křišťálových vodách jeho často se koupával, načež někdy až do pozdní noci procházel se po břehu Aachy. Tam cho-díval po dlouhé hodiny, bloudil po srázných stezkách, sedával nad šumnými proudy v myšlenky pohroužen, nedbaje toho, co kolem se dělo.

Po krátkém pobytu shledal však Dr. Tyrš brzy, že v údolí oetzkém zdraví jeho neprospívá tak, jak by si byl přál. Nalézal zde v otevřeném, slunném údolí málo chladu, kterého ústrojí jeho tělesnému třeba bylo a hledal tudíž k radě svého lékařského přítele místa vyšší. Chodil a jezdil po celém okolí, zdržel se i po 2 dny u samých ledovců oetzkých v chatě faráře, však odešel odtud vypuzen přílišnou hovorností hostů. Vzdor dlouhému neunavnému hledání nemohl naléztí místa vhodnějšího, nemohl rozloučiti se s vlídným údolím oetzkým, zejména s útulným domovem Haidovým, kdež se mu dostávalo úslužné pozornosti domácích. V Oetzu zvykli brzy "panu professoru", který v bílé čepici a lehkých šatech neunavně chodil po horách, stále přemítaje a bádaje; nedopřálť ani zde duchu neúmornému žádného odpočinku, nová studie podnikaje a již v několika dnech svého zde pobytu psal do Prahy o celou řadu knih k studiím potřebných.

Počátkem srpna čekal příchodu choťi své, věrně to družky a neunavné spolupracovnice na poli vědeckém a těšil se na to co nejsrdčněji. Za příčinou tou najal na delší dobu nový větší byt v Oetzu a sám určil ještě směr cesty a dobu odjezdu. Příchod jeho zdržel se různými náhodami o několik dní a určen konečně na sobotu dne 9. srpna. Ve čtvrtek dne 7. srpna byl Dr. Tyrš veselé mysli a procházel se celé odpoledne po břehu řeky s medikem Pischlem v důvěrném hovoru. Napsal i psaní do Prahy, které však již neodeslal;

nalezeno bylo později doma v šatech jeho; v psaní tom praví, že se cítí býti spokojenějším, ač zdraví jeho nevalným jest. Odeslal i telegram choťi své, jímž udával spojení dráh (poslední tento rukopis ochotou úřadu telegrafního zachován).

Druhého dne, v pátek 8 srpna vstal, jak obyčejně z rána a odešel, bílou čepici máje na hlavě, na procházku a sice nejspíše k vesničce Sautens, kdež jej lidé viděli. O 10. hod. dopolední vrátil se domů do hostince, vypil mléko, zaměnil čepici za široký temný klobouk slaměný — patrně v záměru na delší procházku — vzal deštník a vyšel v lehkém temném oděvu bez větších peněz z domu. Na stole ve světničce zanechal, jak často činíval, tobolku s penězi. Panujet' v údolí oetzkém jistota bezstarostná a bylo by urážkou domácím, uzavíratí na zámek příbytek.

Od vzdálení se tohoto z domu mizí veškeré jasné stopy po drahém vůdci našem; kam se odtud odebral, nelze určitě zjistiti; pokud se úsilovnému pátrání vyšetřiti podařilo, odebral se z údolí oetzkého v údolí innského a došel as o 3. hod. odpolední ku vesnici Roppen, malé to stanici dráhy inšprucko-landecké. Zde u strážného domku dráhy as půl hodiny se procházel, čekaje na vlak, který o 4. hodině k Landecku odjíždí. Tomu nasvědčují určité výpovědi strážníka a ženy jeho a více jiných osob. Na to vstoupil do II. třídy vlaku bez lístku jízdného — jak často činil — a jel směrem k Landecku; kam odtud jel, kde vystoupil, nebylo lze vzdor mnohonásobným výsledkům všech zřizenců dráhy zjistiti. Kondukteři vlaku, Petrus a Pellegrini, rozhodně vše popírali a ani záznamy vůdce vlaku nepodávaly o tom žádné zprávy. K večeru vrátil se opět do Roppen a odtud již v noci odebral se přes vesnici Sautens, kdež byl viděn, domů k Oetzu. Vzdálenost těchto míst tvoří as půl hodiny. Nedaleko Oetzu jest na druhém břehu malá mýtina, u které řeka jest dřevěným mostem překlenuta. Na mýtině této potkala jej žena, vracející se z Umhausen domů do Sautensu; měsíc jasně osvětloval břeh a zpěněné vlny řeky v tisícovém lesku valily se s hlomozem po šedých balvanech.

Pozdravila jej, on prý nepoděkoval a zadumán kráčel dále k Oetzu; vzdaloval se zvolna a minuv most, zmizel v temnotě lesní. Od místa toho vine se více srázných stezek kol skalnatého břehu až k soutěsce u Habichen, kde jen odvážná noha stoupati může. Břeh stává se čím dále tím více sráznějším, jest to spousta s bujným rozmarem přírody rozmetených balvanů, stavicích se oproti valícím se příválům vodním. Tam někde padá se ono hrozné neštěstí, jež zbavilo nás drahého, nezapomenutelného druha a vůdce; tam někde za temna nočního, stoupaje po srázné cestě, sklouzl a sřítíl se v hroznou propast, v tajemný proud vod, které s příšerným hukotem pohltily jej v lůno své. Pád ten, dle všech okolností, musel býti náhlý, okamžitou smrt v zápětí mající; vlny vysoko zdvihly se nad balvany, uchvátily kořist v loupeživé objetí a nesly ji se závratnou rychlostí divým proudem svým. — —

V Oetzu zatím již nastaly obavy o nepřítomného a okamžitě o tom patříčné úřady zpraveny. Druhého dne v sobotu 9. srpna přibyla nic netušící choť Dra. Tyrše do Oetzu, nalezla zde však místo vřelého objetí jen poděšených tváří, zvěštujících zprávu o zmizení choťe. Byl to pro ubohou paní okamžik hrozný. Samojediná zde, daleko od vlasti, mezi lidem cizím, stála bez rady a pomoci, s okem ztrnulým marně pátrajíc po krásné drahé hlavě té, k níž s takou láskou byla vzhlížela. Bodří horalé s šetrnou úctou, s upřímným soucitem hleděli zmírniti krutý bol nešťastné paní, těšíce ji naději, že snad není vše ztraceno. Vřak taká nejistota hroznější nad zprávu nejsmutnější. Ku vypátrání zmizelého učiněny rozsáhlé kroky; horalé rozešli se po celém údolí, s nebezpečím vlastního života prohledali každý balvan, každou propast, srdnatější odvážili se do míst nejnebezpečněj-

ších, však marně. Naděje mizela hodinu od hodiny, poslové vraceli se bez určitých zpráv, stav stával se zoufalým; nepatrná zpráva k stopě ztraceného kynoucí, znítěla vždy znovu celý žár nadějí, by je opět krutě pohřbila trpkým zklamáním. Ve vesničce a okolí vzbudilo zmizení Dra. Tyrše všeobecné rozčilení; všude o tom rokováno u krbů domácích, v hostincích, na všechny možné případy pomýšleno, poslové rozeslali zprávu tu po celém údolí a hledání na všech stranách zahájeno. Okresní hejtman Matyáš Daum z Imstu, o tom byv zpraven, odebral se do Oetzu, by sám vyšetřil záhadnou tu událost a učinil i všechny kroky, pokud moc jeho a zkušenost sáhala.

Ubohá paní stala se předmětem nelíbené soustrasti hodných horalů i hostů v Oetzu meškajících, z nichž většina brala vřelého účastenství na smutné události.

svůj byl věnoval. Údolí Oetzské znovu a znovu přehledáno, načež pomocí úřadů tyrolských i v údolí innském, pítském a sellrainském po stopách pátráno. Podobizny Dra. Tyrše v kroji občanském i sokolském roztroušeny po celých severních Tyrolech, v hostincích, úřadech, na drahách, u představených obcí a pod., na vyhledání jeho vypsána úředně cena 200 zl., noviny tyrolské přinášely co den zprávy o výsledcích hledání, zvláště když tu a tam vyskytly se klamné zprávy o stopách zmizelého, které nejen v Tyrolsku ale i v Čechách hojně roztrušovány. K veškerým i nepatrným udáním podobným ihned možné kroky učiněny, bedlivě pátráno — však marně. I když zjištěny svrchu uvedené okolnosti o posledních stopách Tyršových, kdy domněnka, že on nejspíše v proudech Aachy hrobu nalezl, tím více pravděpodobnější se stávala neustáno v práci zoufalé.

Průvod o sletu v Brně.

V takovém stavu obrátila se paní Tyršová konečně o radu a pomoc do Prahy, načež ihned ve středu, dne 13. srpna odebrali se dva členové Sokola Pražského bratři Rixi Josef a Scheiner Josef do Tyrolska, by pátrali po drahém vůdci a učiteli svém a přibylí druhého dne večer do Oetzu, načež paní Tyršová provázena slzícími zraky horalů, s bolestí rozloučivši se s osudným místem, kdež jedním okamžikem zmizelo jí vše, pro co žila, myslila a se chvěla, kdež tolik hrozných hodin probděla, vrátila se do Prahy zpět.

V Oetzu znovu všechny síly ku hledání napjaty, naděje se nevzdáno. Snad nachází se někde nemocen na místě opuštěném neb v odlehlé chatě horské, kam po celý rok cizí noha nevstoupne a není-li více mezi živými, kž aspoň drahé jeho tělo nalezne odpočinku v rodné zemi, které celý život

Konečně potvrzeno, co neustále dralo se v mysl rozechvěnou. Čtrnáctého dne po zmizení Dra. Tyrše, ve čtvrtek dne 21. srpna, spozoroval hledající rybák Karel Schöpf z Habichen, vesničky čtvrt hodiny od Oetzu ležící blíže místa tohoto ve vodách plovoucí tělo. Ihned běžel do vesnice, oznámil to představenému, načež se několik srdnatých horalů odebralo k osudnému místu.

Voda prodravši se v oněch místech úzkými peřejemi, řítí se s prudkostí závratnou mezi spoustou balvanů, stíká vysoko nad hladinou a vrhá se v několik kotlin kameny sevřených. Do jedné z těchto kotlin u levého břehu vyhodily vody i ono tělo, zdvihaly je a ponořovaly a kroužily jím zvolna kol jednoho místa. Přístup ke kotlině byl nebezpečný, k vlnám pak přímo nemožný. Proud jest zde

tak prudký, že nelze s ním zápasiti a mimo to nemožno pro ledový chlad vody v řece déle setrvati. Zřízeno tudíž z břehu pomocí klád a žebříků pracné ležení až k samému místu, tělo zachyceno a po šestihodinové odvázně práci loupežným vlnám z objetí vyrváno, načež o 4. hodině odpolední uloženo ve vesničce Habichen v obecní škole, malém to domečku na pokraji návsi stojícím. Zatím roznesla se zpráva o tom celým okolím. Z Oetzu spěchalo ihned více mužů, zejména i Tobiaš Haid k místu osudnému, by činně se účastnili obtížné práce.

K večeru přibyli i oba přátelé Tyršovy, by v slzách zulíbali drahé ty údy, by s pláčem stiskli naposledy ruku onu, jež vládla druhdy tisícům oddaných jonáků českých. Byl to okamžik brozný, v prsou tajil se dech, slovo zmíralo na rtech, oko zrosilo se horkou slzou při pohledu na tak horoucně kdys milovanou tvář. Vody v divoké hře zmítaly tělem ubohým, urvaly z něho veškerý oděv, setřely ten nezapomenutelný ušlechtilý výraz obličeje jeho, který v nás rozněcoval nadšení a lásku ku svaté věci národní. Sklesla zpět ta paže junácká, dobušilo to srdce věrné, které nás tak vřele milovalo, onéměla ústa, která hlasem hromu vše drtícího brzy slovem plamenným, nadšení budícím, brzy něžností slavičí k nám mluvití dovedla. Vše to zničeno, ztraceno! Krásný, dlouhý, havraní vlas, stříbrem místy zbarvený, vysoké, ušlechtilé čelo, mohutně vyvinutá hrud', silná paže, zvláštním způsobem sformovaná ruka, rozměry všech údů, zvláštní známky a vůbec celá postava byla nejen dr. Riximu a Scheinerovi, ale i tamním obyvatelům neklamným, veškerou pochybnost vylučujícím důkazem, že tu nalezen tak dlouho a tak bolestně všeobecně pohřešovaný Dr. Miroslav Tyrš.

Tělo ponecháno prozatím ve škole a druhého dne 22. srpna provedeno úřední ohledání, jemuž přítomni byli Matouš Daum, hejtman okresní z Imstu, Josef Scheiner z Prahy co zapisovatel, Ant. Oberhofer, felčar a co svědci Josef Rixi z Prahy, Tobiaš Haid, poštovní, Alois Jaeger, představený obce Habichen a nálezce Karel Schoepf z Habichen. Lékaře nebylo lze v celém okolí nalézt; lékař okresní z Imstu náhodou byl na dovolené, zmíněný Dr. Vogl právě podnikl výlet do hor, tak že nezbývalo než spokojiti se s přítomností prostého vesnického felčara. Nález, stav těla a totožnost do nejmenších podrobností důkladně vyšetřeny, zjištěny a v protokole sepsány.

Při dalším jednání o pohřbu odepřel hejtman rozhodně převezení do Čech udávaje, že v horkých dnech, které právě panovaly, v době všeobecné bázně před nálezem by toto s nebezpečím spojeno bylo, a nezbývalo tudíž nic jiného, než pohřbiti mrtvolu prozatím v Getzu. Tato vložena do jednoduché dřevěné rakve, do které přiložena i pevně uzavřená, kamenná láhev s ověřenými listinami, důkaz o totožnosti podávajícími.

V sobotu dne 23. srpna o 7. hodině ranní převezeny drahé ostatky na jednoduchém žebřinovém voze v dlouhém průvodu vesničanů z Habichen do Oetzu, kdež za velkého, vřelého účastnictví celého okolí a meškajících zde cizinců pohřbeny. Na rakev vloženo několik věnců z kytic alpských a tato spuštěna do chladného hrobu cizí země; černé hrudy z rukou věrných přátel pokryly povrch její.

Tak nás opustil nesmrtelný náš Miroslav.

Dobří horalé prokázali mu neobvyklou poslední úctu, ustlali mu hrob na místě nejkrásnějším, přímo v průčelí, u zdi kostelní, mezi hroby duchovních správců svých a vážené rodiny Haidův.

Ten muž však, jenž v myslí své jen vlast vždy nosil, jenž v šlechetném zápasu o bytí lidu českého v srdcích našich smělost budil, jenž v pažích našich sílu pěstil ku zdatnosti, jarosti a moci národa, ten nesmí spočívat v zemi cizí, vzdálen vlastní a přátel, my vneseme si Tě do středu svého, ulo-

žíme Tě v půdu rodnou a na hrobě Tvém složíme svatou přísahu, že do vzdechů posledních hájiti chceme drahý odkaz Tvůj, věčně krásný prapor statnosti, síly, hrlosti a svobody národní!

J. S. Zeman ve "Válečné Tribuně":

NAŠIM JUNÁKŮM.

(Věnováno členům česko-americké lékařské výpravy na srbské bojiště.)

Ne, nevyhaslo bohatýrství dosud
v tom českém srdci... toho důkazem
Vy nejlepším jste, v neznámý kdož osud
dnes v dálnou srbskou odjíždíte zem.

Ve službách vědy, lidskost jež má v znaku,
Vy mírnit jdete útrapy a bol
a život vracet do hasnoucích zraků
v těch místech, Smrt kde objímá vše kol.

Jen Láska je to, jež Vám dává sílu
jít bez záruk, že vrátíte se zpět,
leč — má snad život vznešených cílů?

Většími reky těch, kdož tvoří tvrze
jste Vy, již v moře vrháte se béd,
by lidské mohli stíratí jste slze!...

VÝPRAVĚ ČESKÝCH LÉKAŘŮ A OŠETŘOVATELŮ RANĚNÝCH NA BALKÁN.

(Z Vesmíru'')

Zatím co jiní fráse pěstují
a vody, v nichž by lovit mohli, kalí,
své sympatie bratřím trpícím
Vy příkladným jste činem dokázali.

Vznešený cíl Váš, za nímž kráčíte,
a krásnějšího není nad něj skorem:
Nést pomoc těm, jimž třeba pomoci,
bez rozdílu všech kast a uniforem.

Idea velká v dálku vede Vás,
a vznešené Vás provádějí cesty.
V boj jdete, ne však králů na povel,
leč jako předvoj pravé humanity!

ZA SVĚTLOU STOPOU.

Povinnosti Sokolů v této pro všechno Slovanstvo kruté době je projevovali k trpícím krajanům zcela jinou lásku než jakou dosud jsme jim projevovali. Prázdná slova, třebaspletena byla v krásné fráse, nic neznamenaají, nic nepomohou, nemají účinku. Účast na slavnostech byla obětí, ale slavnosti přešly a zbyly jen upomínky. Zvete prvnější útěchou, druhé povzbuzením, ale jsou to pouze slova a pomíjející sláva, a těmi zůstanou. Ted' je na nás projevit tu pravou lásku bratrskou, a to možno učinit jen činem — poskytnutím rychlé pomoci trpícím nejen peněží, ale i službou — službou samaritánskou, kde toho možno. U vědomí povinnosti té pořadatel Sokola Amerického, br. J. R. Jičínský, od vypuknutí války pracoval na tom, by získal zdejší české lékaře, ošetřovatele a ošetřovatelky, kteří by neváhali vydati se v nebezpečí všeho druhu a kteří by se odebrali ochotně na dějiště světové tragedie tam v Evropě a pomáhali svými znalostmi, svými vědomostmi k ulevění bolestí raněných. Snaha ta se zdařila. Vyžádala si však také, by br. Jičínský byl vůdcem výpravy té. Nezdáhal se přijmouti

Jednotám sdruženým v Nár. Jed. Sokolské.

Bratři! Sestry!

Se všech stran zaznívají k nám stále stížnosti na nedostatek cvičitelských sil — jsme v pravém slova smyslu zaplavováni žádostmi o pomoc — ale schopných sil jest u nás stále veliký nedostatek. Technická naše rada o věci této uvažovala a učinila v poslední schůzi Výkonnému Výboru doporučení, aby v létě r. 1915 uspořádán byl cvičitelský kurs 5ti neb 6ti týdenní, tak aby do našeho tělesa co nejvíce odborných vědomostí proniknouti mohlo. Stanovy sice zní, že mají býti pořádány dříve kursy krátké, župní, ale my obáváme se, že týdenní neb nanejvýš dvoutýdenní kursy mnoho dobra nepřinesou, jelikož doba jest příliš krátká a rychlost, s jakou pokračováno býti musí, překáží mnohým v osvojení si základních vědomostí, na nichž by budovati mohli dále.

Výkonný Výbor uváživ vše to v poslední schůzi, usnesl vyhověti žádosti Technické rady a obrací se na jednoty se žádostí, aby co nejdříve Výkonnému Výboru oznámily, **ZDALI BY KURS OBESLATI CHTĚLY A KOLIK POSLUCHAČŮ BY VYSLALY.** Výkonný Výbor hradí posluchačům v místě kursu vydání za byt a stravu.

Tento dotaz činíme proto, abychom již předem zvěděli, zdali by účastenství bylo takové, aby oprávněvalo nás k velikému vydání, jaké vedení delšího kursu vyžadovati bude.

Při tom upozorňujeme Vás na to, by jste volily do kursu posluchače, kteří již jakýmsi stupněm odborných vědomostí se honosí, jsou známi co členové pilní, pracovití, po vzdělání odborném dychtící, neboť neradi bychom viděli, aby více nežli polovina posluchačů pokládala kurs za nějaký výlet na útraty celku a po kursu činnosti se úplně stranila. My postaráme se o to, aby síly učitelské byly co nejlepší — na Vás pak jest, aby jste nám poslali posluchače co nejplnější.

Od každého posluchače žádáno bude, aby se vykázal od svého župního výboru průkazem své schopnosti a spůsobilosti.

Výchova sil učitelských jest naší otázkou životní — ochabuje-li ruch v tělocvičně, jsme jednotami sokolskými jen dle jména a my víme, že schopný, odborně vzdělaný cvičitel má na činnost v jednotě vliv dalekosáhlý. Proto jsme ochotni přinést oběti sebe větší — ale chceme, aby vyplynul nám všem z toho zisk co největší — tak abychom nemusili slyšeti stále nářek na nedostatek sil cvičitelských. Na starou vlast spoléhati nemůžeme i kdybychom chtěli, neb za panujících poměrů nelze říci, kdy styky s našimi bratry za mořem opět budeme s to navázati a proto nezbývá nám nic jiného, nežli spoléhati sami na sebe.

Zárukou zdaru tohoto velkého podniku bude jen Vaše součinnost a sice: co největší počet posluchačů a pečlivý jejich výběr.

Jelikož chceme s přípravnými pracemi začít co nejdříve, žádáme, aby zprávy zaslány byly ještě před koncem tohoto roku. S bratrským pozdravem za Výkonný Výbor

Tom. Vonásek, jednatel.

Jan Šiman, starosta.

úkol ten, a dne 4. listopadu loď již odvážela nejen jeho, ale i bratry dra. Káru, Klepala a Skřivánka spolu s jinými k srbskému bojišti. Vymínil si pouze to, by mu bylo dopřáno pomáhati bratrům Slovanům. Opustil milovanou rodinu, nedopřál si ani radosti, kterou by musel mít z úspěchů deery své — umělkyně hry houslové — milé Jiřinky, jež právě na nové své umělecké cestě po českých osadách. Těžce se loučil s povinností poradatele Sokola Amerického, a nemohl zakrýti pohnutí své když ve schůzi V. V. žádal o dovolenou, a o to, by mu bylo dovoleno svěřiti pořadatelsví v ruce nížeji podepsaného. Bylo mu vyhověno, dovolenou dostal, a já vynasnažím se, bych ho zastal k spokojenosti všech bratří a čtenářů Sokola Amerického. Bral jsem tuto povinnost na sebe na přání bra. Jičínského, jen proto, abych mu ulevil v starostech, tedy jen proto, abych aspoň nepřímo pomohl. Proto doufám, že bratři budou shovívavými vůči nám — mne, i bratru Jičínskému, vyskytnou-li se nějaké nedostatky u vedení Sokola Amerického. A bychom možností toho předešel obrácím se na bratry písmáky jménem svým i bratra Jičínského, by častějšími příspěvky nápomoci byli k udržení listu našeho na výši na níž stál dosud. Nás všechny doba volá k práci, bombast slovný nestačí. Na konec přeji bratřím statečným šťastný návrat.

Na zdar!

Tomáš Vonásek.

COLONIE TCHÉQUE VOLONTAIRES TSCHÉQUES

9, RUE DE VALOIS, 9, PALAIS-ROYAL — PARIS

Téléphone Louvre 17—22

Paris, le 4. října 1914.

Pan Dr. J. Rudiš Jičínský,

redaktor Sokola Amerického, v Chicagu.

Pohnutky vážné pohnuly nás svým časem na Vás se obrátiti, by upoutali jsme na nás pozornost ve vážném okamžiku, v jakém povinnosti nás vážou.

Vytknuli jsme náš účel a jaké snahy nás pobádají, by naše volání nebylo bezvýsledno. Znajíce, že Sokolstvo nechce ujíti žádné příležitosti, býti ve všech otázkách pionýři — pro dobro a právo.

I nyní v momentu tak kritickém, kdy mnoho krajanů pod tíhou bídy klesají jejich údy, doufáme, že i v této příležitosti ozve se solidární hnutí v Sokolstvu v prospěch trpícího lidstva, v jaký osud nešťastný je uvedl.

Podotýkáme, že již mnohé práce jsme vykonali a ve prospěch nuzných naše pokladna citelnou výpomoc udělila.

Podáváme co doklad výdaje, které byly do dnešního dne uděleno prostřednictvím našeho komitétu k udělení podpor.

Bylo vydáno:

Za jídlo	fr. 912.20
Za nocehy	86.20
Na podporách v hotovosti	1827.20
Administrace	65.95
Čestné a reprezentivní výlohy	47.00
Jiné výlohy	90.30

Fr. 3028.85

Sebráno po ten čas bylo..... 3264.05

Jsmo nuceni i nadále naše volání opřevovati, by hnutí ve prospěch trpících se vyvolalo a takto zameziti "Bídu", která ze skuliny na obět pohlíží.

Že Sokolstvo i v tomto těžkém okamžiku nezůstane jen passivní částkou lidstva a projev solidarity propukne v srdečních jejich, chceme věrně doufati, neb důvěra naše v šlechtných hnutích Sokolstva se nikdy nesklamala.

Voláme našemu Sokolstvu naše srdečné Na zdar!

Přijměte naše díky za každý projev, který v myšlenec naší úspěch by zajistil, a náš srdečný pozdrav.

Za komitét: J. Čapek, předseda; F. Jaekl, pokladník; Fr. Svoboda.

Peníze zaslány ať jsou na našeho pokladníka: F. Jaekl.

DĚTI V SOKOLE!

(Z Věstníku župy Buděčské.)

Století dítěte, vše pro dítě. Věříte tomu?

Co tu neupřimnosti, co frásí, jak málo zrka pravdy, ale mělo by býti vše pravdou, do posledního zrka. Hodi se heslo, najdou se lidé, kteří je provádějí — zda ze vnitřní potřeby, ze šlechtného hnutí, je otázka. Ale i lidé, kteří hesla vydávají, vydávají často pouze hesla, třeba krásná, vznešená, ale schází nám víra, protože jsou to pouhá hesla. A proč jsou lidé tak malé víry!

A což Sokol!!? Myslíte, že je to stejné jako jinde? Něco ano, většina ne!

V Sokole je to jiné, i v této otázce jiné, docela jiné, tu víru mám. Je tu i niterná potřeba, je to hnutí srdce, je to vědomí povinnosti, je tu chladný rozum. Jdeme vědomě, jdeme cíle vědomě ku předu.

Sokolstvo musí obsahovat celého člověka. Sokolstvo musí obsáhnout všechny vrstvy, všechno stáří, od kolébky do hrobu, a není to fráse. Ničeho se nemáme tak bát, jako frásí. Lidé, kteří stojí poněkud stranou, nepochopí ani dobře. Pozorují povrchně, posuzují zevnější efekt, nerozumí plně.

Lidé přicházejí, lidé odcházejí, idea už zůstává, ta povede český národ a dovede ho k cíli. Idea sokolská obrodí český národ. Než musí se začít od nejmenších. Nesdílím, že dítě je nepopsaná blána, na které se v životě píše teprve, nýbrž vím, že dítě jest blána již částečně popsaná, a že nutno vlastnostem, schopnostem vrozeným dáti dost často pevnější základ, lepší směr, význačnější ráz a některé zase potlačit, zušlechtit, což vše ovšem je těžší, než psát na čistou blánu, ale také vděčnější, když víme předem, že v nejčastějších případech dítě přináší neobyčejně dobrou vůli a ochotu a poznává instinktivně, kdo to s ním myslí dobře. Přijďte se podívat, jak i děti, které jindy jsou zamlklé, které sedí ve škole netečně, hned oživí, hned se vzhopí, jakmile se ocitnou v Sokole. Práce s dětmi v Sokole nejpříjemnější v přítomnosti, nejnadějnější v budoucnosti. Za to nutno, aby práci s dětmi v Sokole věnovali se nejzkušenější ze Sokola. I když pomíneme ohledů pro dítě samé, přihlížíme-li, abychom i připravovali materiál a půdu pro Sokolstvo samo, ať Sokolství není cílem, nýbrž pouze prostředkem. Idea sokolská směřuje k ozdravení, k sesílení, k zušlechtění českého národa, k obrodě a k vypěstění

člověka zdravého, šlechtného, dobrého, pravdy a svobody milovného, toužícího po kráse, pravdě a dobru, ale také po svobodě a samostatnosti a síle. Idea sokolská snaží se vypěstovati člověka, který snaží se všechna pouta rozbít, která ho vizi k malému, nízkému, špatnému a vznést se k jasu velikému, vznešenému. Kde jinde pro to vše nejlepší půda než u dětí, kdo více než dítě toho všeho potřebuje, kde jinde než u dětí pro to pevnější základy. To, co u dětí nám jinde cizí system kazí, to musí Sokolství napravit. Chceme děti zdravé, jaré, svěží, radostné, chceme je takové pro ně samé, pro rodiče, pro společnost, pro národ a Sokolstvo je povoláno pomáhat, přispět k takové výchově, musí samo se snažit, musí hledat a musí najít cesty k dosažení všeho toho, musí konat vše pro dítě, poněvadž chce a pracuje pro svůj národ. J.

Vincent J. Ševčík:

ROK 1914.

Hrozný, příšerný letopočet.

Rok 1914 blíží se kvapně k svému zakončení. Sám zanikne — dnů jeho na mále, ale jaké spousty budou vepsány do dějin jeho.

Souhlasím s p. J. Zemanem, tvrdícím ve Válečné Tribune, že mozek náš během minulých let učinil velké pokroky, ale srdce lidské, ta studnice citu — to uvízlo, jak se nyní jeví, v dobách barbarských. Ano, to srdce lidské uvízlo, nepokročilo, zůstalo pozadu za civilizací, za vzděláním. A co jsou ty dvě věci bez srdce o tom vypráví denně časopisy zprávami z bojiště. Národové celé Evropy stojí proti sobě a jedinou snahou vůdců jejich je pobiti co nejvíce těch, kdož proti nim stojí. A zdá se, že to vraždění ve velkém nebude obmezeno na národy súčasné, že ještě jiní budou strženi k tomu, by vraždili druh druhu. A proč? Protože srdce uvízlo v dobách minulosti a nemůže promluvit jak by mělo. A není tomu tak pouze v Evropě i zde u nás, v tom užším kruhu, jemuž říkáme "bratrský" srdce je postřádáno. Mohl bych o tom mnoho napsati, nevím však jak bych pochopil s tím svým posudkem. Pochybují, že by měl cenu místa kterého bych spotřeboval, a konečně kdož ví bylo-li by to čteno. A kdyby i bylo čteno zdaž by bylo pochopeno? Zdaž by snaze mé nebyly pokládány nepravé pohnutky, zdaž by nebyl jinak vykládán? A kdyby ty boty někoho tlačily, ukázalo by se moc rychle, že srdce uvázlo někde, že nemluví, že neovládá rozum, brzy by bylo slyšeti: "nu, počkej, já ti dám."

Seznal jsem ty naše lidi zde dobře a proto vím, že poukazovati na jejich vady a vytýkati chyby, není radno. A nejen, že by to neprospělo, ještě bych hnul škodolibostí chudých na duchu a ti by toho mohli použít za bič k dalšímu sešlehání nás, ať sami by potřebovali nějakého popobídnutí, by hnuli sebou a nezůstávali v blátě pověr, zapražení v jeho církevní.

Poměry dělného lidu zde v Baltimore nejsou právě závidění hodné a otcové rodin mají se co ohánět, aby nasýtili a opatřili to nejnutnější pro rodiny. Ale od toho dělného lidu je očekáváno nejvíce při každé příležitosti, zatím co zámožní žijí v přepychu a nepřispějí jak by mohli a měli.

Jest nám nutno hledati srdce a jakmile je najdeme budeme se museti snažiti přivést ho na stupeň, na němž stojí vzdělanost naše. Pracuje o to všude několik jednotlivců, ale ti na to nestačí, musí jim být dána pomoc všech a to bez podezřívání jich, nesmí jim být překáženo. Jak to srdce najdeme? Uvědomováním si povinností, kráčením za heslem: Miluj svého bližního jako sebe samého. V tom musíme se soustavně vychovávat, pod prapor s heslem tím musíme hleděti získati co nejvíce možno lidí. Učme se bratrství, pomáhejme druh druhu nejen pouze v těloevičně, ale i jinde.

Cvičení protná vzbudí vždy u diváků mocný dojem. Proč? Protože jsou jednou prací konanou mnoha. Když budeme úkoly sokolské konati společně, soudobně, tak jak vidíme konati protná, musíme se dodělati výsledků, snahy naše musí se uplatnit.

Ted' však dost toho uvažování, dovolte bych přišel k něčemu jinému. Mnohým z bratrů našich zdá se, že na evičí členstvo přináší velké oběti. Vypočítávají, že je pro ně vydržována tělocvična, placen evičitel, a že jsou jim placeny výlety, jak říkají vyslání jich ku sletu a závodům. Vyslání čtyř k závodům v Omaha dalo podnět k takovému "ožívání". Zapomíná se toho, že jsme sokolskou jednotou, že účelem našim je na prvním místě pěstování tělocviku a povzbuzování k vytrvalosti v tom, že pomáhá hlavně měření sil — závody. Všichni členové naší jednoty měli by být hrdí na ty naše hochy, neboť oni šíří dobré jméno jednoty po celé této zemi a to nejen v kruzích českých, ale i cizozemských. Tím pronikáme do popředí a nemělo by být tedy na ty snaživé, přičinlivé hochy hleděno skrz prsty jen proto, že jim umožněno jeti někam dále, aby ukázali jak v tělesných evičích pokročili. Bratři, připomeňte si co večerů, co hodin takový závodník stráví ve cvičárně, aby nabyl schopností ku dobytí vavřínu. A nemyslete bratři, že to mrzí a bolí když je mu vyčteno, že mu byla zaplacená cesta k závodům, kde měl ukázati jakou pozornost jednotu naše věnuje evičení. Takové výčitky odrážejí, tlumí nadšení, znechucují pak nejen práci v evičárně, ale i jinde. A nejsou to ti evičelé, které možno viděti skoro všude kde práce je potřeba? Zdaž ti nevyvážejí bratry ony, kteří myslí, kdo ví jakou obět nepřináší sokolství když se postaví u nálevny a částnou "crowd". Návštěva evičení měla by být povzbuzována, podporována, chceme-li úkol sokolský plnit. Co je do evičárny když z ní není ruch, když z ní není slyšet jásot? I když nenavštěvujete evičení, navštěvujte evičárny, tím čilým životem v nich okřejete, čilost té omladiny vás osvěží. Výčitkami dáváte na jevo svou neupřímnost, utloukáte lepší city své i jiných a přivádíte nedostatek zájmu na evičení a závodníky ztratíte. Přináším zde kousek pravdy, neboť zde v Sokole je pro to místo. Každý člen jednoty může se dočísti co příčinou špatné návštěvy evičení. Lépe to říci zde než někde po straně.

Připravujeme se k novému vystoupení, k veřejnému evičení a bratr Štětko vybral k němu vhodné eviky a celý pořad bude zajímavý. S nácvikem jde se v před dobře, br. Jos. Pokorný evičí první i druhou třídu a náš "starý" Kadaň vzal si na starost opět třetí třídu hochů nadějných. Protože si jich všímá pilně, činí dobrý pokrok, což je ku etí tomuto veteránu, jenž již vycvičil mnohé závodníky, kteří přinesli domů ceny.

Dále musím se zmíniti, že naše jednotu utvořila výpomocný fond pro trpící ženy a dívky rodáků válkou postižených. Do fondu toho přispívají členové jednotlivě dle přání a nálady a fond je rozmnožován i vítězkem zábav. Výsledek sbírek bude poslán V. V. N. J. S. a ten ho odešle České Obci Sokolské, neb pevně věříme, že bratři naši s učitelstvem jsou nejpopovolanějšími k rozdělování podpory. Doufáme, že fond náš bude jednotě jen ke cti. Jednota naše stála vždy na prvním místě, kde jednalo se o pomoc a nedá se k tomu nutit, nedělala také mnoho hluku a nenechala se nacytat na nějaké novinky kdyby byly sebe svůdněji nalíčeny pozlátkem soustavnosti, výhodnosti. Utvořila se zde Česká Obranná Jednota ze zástupců všech spolků a ta sehnala již na osm set dolarů. Hezký to začátek, jen vytrvejte v práci.

Náš pěvecký odbor získal nového evičitele p. Fr. Hausera a těším se, že v brzkou budu moci psáti o pokroku téhož. Končím se srdečným pozdravem na všechny bratry.

HOLD CHICAŽSKÉHO SOKOLSTVA M. TYRŠOVI.

Na neděli odpoledne dne 22. listopadu bylo položeno uctění památky zakladatele Sokolstva, Miroslava Tyrše Národní Jednotou Sokolskou v Chicagu. Výbor pověřený úkolem tím učinil rozsáhlé přípravy k důstojnému provedení tohoto holdu a jsme jisti, že 30. výročí úmrtí jeho bude vzpomenu tak, jak povinnost vděčnosti ukládá. Přáním je, by k oslavě té, k níž každé Sokolee a každému Sokolu a jich známým je vstup volný, dostavil se takový počet, by prostorná dvorana Sokola Chicaga nestačila k pojmutí všech, by hlavně náš dorost byl zastoupen, by seznámil se s životopisem a ideami muže, jenž dal základ českému tělocviku, jenž dal směr té jediné nové národní výchově lidu českého. Jeho zásluhou vše naše výchovná, vše naše sokolská slaví triumfy po celém vzdělaném světě. Tyršova idea sokolská uplatňuje se stále víc a více, protože v sobě obsahuje podmičky nejen tělesné, ale i duševní výchovy, zdokonalování jedinců, by celý národ byl silen. Čest budiž památce jeho!

VÝSTŘEDNOSTI VE VÝCHOVĚ TĚLESNÉ.

(Dokončení z Tech. Přílohy str. 300.)

vádí moderní náš tělocvik, dokonce se ženami a tanečnickými kroky. K tomu stateční hejtmani klidně přihlíží a sám Žižka velí ráz — dva — tři."

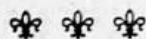
Husité s palcáty a cepy, provádějící moderní tělocvik ano i kroky taneční — náš rek Žižka k tomu počítající "ráz — dva — tři!" to musilo býti podívání přímo pro bohy! Může tímto způsobem u vzdělaného člověka býti vzbuzen zájem o naše snahy?

Jest vidět, že i v Čechách, v kolébce Sokolstva českého, po celém půl století jest vedení Jednot Sokolských na mnoha místech ještě v rukou nepovolných!

V časopise "Sokolice" (list pro sokolskou výchovu žen v Čechách) jest uveřejněna též zpráva o jednom župním evičení, kde mezi jinými čtu následující:

"Čermákovy tance (mazurku, valčík, polku) provedly ženy v bílých krátkých řízách a v přilehavých bílých trikotech. Tančily velice půvabně, některé docela procítěně."

Před lety zaujaly některé odborné kruhy v Čechách odmítavé stanovisko vůči mnou doporučovaným evikům rytmickým — a dnes jsme zase my na této straně oceanu nuceni odsouditi některé kruhy odborné pro způsob jakým eviky ty v Čechách jsou předváděny. Neboť podáváme-li širší veřejnosti ukázky tanců tělocvičných, jest třeba zvyšovat efekt takovými umělými prostředky, jako jest kroj připomínající živě na kostým baletní? Byly to některé odborné kruhy ve staré vlasti, kde pronášeny byly námitky proti tělocvičným tancům, že "to nejsou eviky tělesné, ale balet..." a nyní evičení ta představují veřejnosti v kostýmech, které přímo nutí diváka, pohlížení na eviky takové jako na pouhý balet! Věřím — a důsledně jsem vždy hlásal a prováděl: že chceme-li podati ukázkou své výchovné práce, není třeba sahati k titěrným trečkám, jako jsou stuhami zdobené tyče, kroužky, pestrobarevné, lesknávní plíšky zdobené kůžele a fantastické kostymy. Za nás musí mluviti výsledek práce a ne umělé ozdůbky! Výstřednosti, na které v tomto článku poukazuji, a mnoho jiných, s nimiž každého roku setkáváme se na poli tělesné výchovy u rozumných, inteligentních lidí tělesnou výchovu jen zlehčují, v nevážnost přivádějí! Takové zjevy massy lidu baví, ale k nám nevábí!

DOPISY.

Newark, N. J., 11. října.

Promiňte, že tak špatně konám povinnost svojí dopisovatelskou. Většina vás uzná snad, že zbytečno jest psát o všedním běhu neb o zábavách a proto čekal jsem až budu mít látku, která by za napsání stála. Jest to moje takřka celoroční zpráva v níž podati chei náčrt běžné činnosti naší.

Mnozí snad ani neví, že ku konci sezony, dne 12. dubna sehrála jednota naše divadelní představení "Chudý písničkář", velice pěkný to obraz ze života se zpěvem. Souhra dle úsudku nestranných kritiků odborných byla velmi zdařilá a obecenstvo v hojném počtu súčastně i při otevřených scénách zálibu a uznání neskrblilo na jevo dáti. Z mnoha stran pak vyslovováno přání, abychem hráli častěji. Litovati jest pouze jak vlastní členové naší málo o jednotu a o Sokolství vůbec stojí. Mezi tak velikou návštěvou těžko bychom byli napočítali třetinu našich členů. Doufáme, že na dále budou více svými, nežli až dosud.

Dále na počátku srpna odbyvali jsme veřejné, jehož činně súčastnil se i náš sbor Sokolek. Co veřejné ukázky této se týče, byla jen z části uspokojivou.

Pěkně cvičily žáčky hru "Házená míčem" v úpravě prostných rejových — dále společná se žáky, kde tito s týčemi, dívky s činkami pěkně provedená přece postrádala stejnosti u chlapců. Na tyto bud'te vy otcové přísnější, neboť jen neposlušnost zavinuje tyto chyby a cvičiteli nelze pak v té krátké době (1. týden) docílit toho co by chtěl. Hra "Porážena" v úpravě prostných od br. Čermáka, kterou chlapci provedli, nevykonala zábavný svůj úkol zase jen vinou, že přese všechny prosby a nařizování chodili mi hoši stále do cvičení bez cvičících střeveců, nemohouce pak na poměrně hladké podlaže řádný poskok v obyčejných botách provésti. Prostná členstva byla uspokojivá s ohledem, že mnozí bratří následkem zaměstnání jen zřídka mohli do cvičení docházeti. Cvičilo nás pouze devět a tu musím podotknouti, že hanbou jest to našim mladým členům, jichž máme přes dvacet, kteří však všemu jinému co je ničí se věnují, jen ne zdravé výchově svojí v řadách našich. Věřte bratří, že býti jedním z oněch stydlých bych se říci, že jsem Sokol, věda, že jména toho nejsem hoden neb Sokol jest a má býti všude a vždy vzorem člověka. Úplné pochvaly zaslouží si naše sestry, které vedením br. Ant. Chalupy provedly "Omažskou polku" vzorně. Výkony nařad'ové členstva byly pěkné, některých bratří přímo vzorné.

Třetí neděli v srpnu súčastnili jsme se jubilejní slavnosti 15letého trvání sboru 12. Slov. Sokola v Newarku, kde četa naše cvičila prostná bez hudby v nové úpravě 4 oddíly bez přestávky v jeden celek spojeny. I zde naše Sokolky dobývaly vavříny svou polkou.

Cvičitel br. Jos. Duda súčastnil se závodů Amer. vysokých škol, kde dobyl prvé ceny. Blahopřejem Ti bratře a voláme: Jen tak dále! Tolik asi z veřejné činnosti naší.

Nyní měl bych slovo k našim starým bratřím, kteří majíce synky, jež by jako čekanci cvičiti mohli. Bratří, vím o vás jak velmi ku Sokolství mnozí lnete a proto divno jest mi, že necháte hochy ty mimo kruh náš, neb tak odcizují se nám, kdežto mohli by z nich dobří cvičenci býti. Uvažte sami jak velmi důležité jest míti je ve svém středu, neboť jen tak možno s nadějí do budoucna hleděti. Půjde-li to takto dále, kdo nahradí naše bratry stárnoucí? Doufám, že postaráte se, aby co nejdříve byli mezi námi.

Nepříjemnou událost zažila jednota naše v měsíci září, kdy z jednoty vystoupili bratři Jan Ivičič st. a syn. Tito přijati byli co řádní lidé před rokem za členy. Po celý čas

byli jsme s nimi spokojeni netušíce jak oba, zvláště pak mladší zarytými jsou "Habsburáky", až válka ukázala pravou jejich barvu. V "Hlasu Lidu" otisknut byl článek vyňatý ze "Staats Zeitungu" zaslaný tam sfanatisovaným 19letým Janem Ivičičem jak prý vůdčí orgán náš "Sokol Americký" obviňuje Rakousko ze zločinu na Srbech a Slovanskému vůbec, uváděje ještě jiné vlastní zkušenosti, které nabyl do 14. roků o Čechách (a k tomu ještě ve Vídni) a aby dodal vážnosti zkušenostem svým dodává, že v Americe dli pět let. "Doufám, že vám to bude ku prospěchu," podotýká onen čistý Slovan a zároveň přikládá 10 dolarů na rakouské vojáky. Dotyčný článek v "Sokole" rozčilil jej tak, že s otcem ihned od Sokola vystoupili, kamž prý před rokem na nátlak příbuzných (což je ovšem nepravdou) přistoupili.

Událost ona rozbouřila naši českou a slovanskou veřejnost a postaráno o to mimo sokolské kruhy ignorovati ubohé tyto Němčiky, kterým po příjezdu do Ameriky byli Češi více než dobří.

Ve schůzi naší odbyvané, dne 12. září usneseno nechati vše stranou, jako nerozumný chlapecký kousek, kterým není hodno mřiti zbytečně čas. Tolik na vysvětlenou vám bratří, kteří jste vzdáleni.

Nyní připravuje se žactvo na nadílkový večírek, kdež bude letos zvláště pěkný program a proto nenechte si ujíti příležitost všichni, kteří tak málo o nás dbáte a přijďte se pobaviti mezi tu drobtinu naší. Na zdar!

Jos. Kačírek.

Detroit, Mich., 17. října.

Náš nový domov začíná bráti na sebe útulnou tvářnost, neb jeho dohotovení jest otázkou jen kratičkého času; vím, že bratři i naše česká veřejnost nedočkavě hledí vstříc dni, v kterýž Národní Budova naše slavnostně otevřena bude. Slavnostní otevření naší Národní Budovy bude 5. prosince t. r. Věříme, že krajané ze vzdálenějších i okolních měst nám morální posilu svojí přítomností věnují a jsme přesvědčeni, že zvláště český Cleveland příležitost tuto si vezme za svou a dokáže nám, že o práci, která důležitou pro Čechy jak zde, tak i pro Čechy vůbec jest, i jinde zájem jeví a nám povzbuzení k větší ještě činnosti přinéstí dovedou. Očekáváme, že s mnohými starými přátely z jiných měst při příležitosti té se sejdeme. Jest zde značný počet krajanů, kteří členy nejsou, však Sokola co nejzáslušnější sdružení uznávají, činnými členy se státi si nepřejí, však přispívají cími ano; z toho důvodu zvolen agitační výbor, jenž začíná pracovati na věci samé, a bylo mně prozrazeno, že při slavnosti otevření naší budovy as 50 činných a přispívajících nových bratří uváděno bude ve schůzi naší milé Tě. J. S. Podlipný. Budou okamžiky, které účastníkům slavnosti trvale v paměť vryty budou; někteří bratři s nedočkavostí promlouvají již nyní o momentech, které již nyní uvádí srdce jejich ve zvýšený tlukot. Náš stavební výbor vykoná obdivuhodnou práci, neb v čase tomtu, utvářeném evropskou hrůzou, jest více jak obtížno získati velkou půjčku, však výbor ten mimo jiných těžkých úkolů vykoná. Mohlo býti všechno snadněji provedeno, nebýti toho, že několik taky-bratrů slova nedrží a povinnosti svoje nevykonávají. Jsou zde bratři někteří jen poměrně krátký čas v této zemi a vlastní jen ty své ruce a oni obnos slíbený zapůjčiti na nou sň složený mají. Ti vědí, co povinnosti jejich, když přislíbili, oni to členství v Sokole jen k vůli podpoře nedrží; jak vyjímají se vůči těmto tací, kteří lehce učiniti by mohli, avšak neučiní vzdor tomu, že přislíbili. Na druhé straně, jaký dojem učinil ten bratr, jenž též přislíbil, však okolnosti ukován, učiniti nemohl, dostavil se k výboru a sdělil, že přislíbil a že znáji jeho postavení, že učiniti nemůže, že však bude mnohých zapotřebí, by s láskou

práce ve výtorech a podobném se uchopili, tudíž aby ujištěni byli, že činností zvýšenou tímto způsobem nedodržení svého slova, což nebylo jeho vinou, vyrovná a se uplatní.

V budově bude tělocvična jen svému účelu sloužící; ta nalézá se v 2. poschodí, dole pak sprchy a koupelny jsou zřízeny, vůbec přihlédlo se, aby vše co nejlépe vyhovovalo; nyní však hleděno být musí, by též používáno bylo co nejvíce. Cvičení jak dítek, tak Sokolek a členstva, vedením zkušených evičitelů, ovoce ve způsobě zdraví, síly a duševní vyspělosti nést musí, záleží však na každém bratru, by hleděl, by každé, nejen jeho, nýbrž každé české dítě tuto používalo; jest zde značný počet dorůstajících mladíků a dívek, v zájmu veřejném hled. bratře a obzvláště ty bratře, který ve prospěch jednoty takorba nie nečiníš, všípiti zájem o tělocvičnu a českou školu těm, ku kterým vlivu máš. Jsem zde poměrně dlouhý čas, však neznám všech bratří, mnozí schůze, neb ať jakýkoliv počín sokolský nenavštíví, ba pokutu raději zapraví, než by se účastnili a veškerou práci na jednéh a těch samých nechávají, ačkoliv všichni stejné povinnosti máme. Ty bratře pohodlný nebo lenochu, učíš zkoušku, chop se práce, která blaží a věř, že po krátkém čase mně přisvědíš, že pravdou toto: čím budeš činnější v práci národní. že i též lepších výsledků se doděláš v jakémkoliv práci jiné, neb s tím vědomím, že pro dobro lidu službu konáš, život lepší poznáš, který tebe lépe těšiti bude, neb čím více člověk pracuje, tím více pracovati si žádá a více schopen jest. Takový bratr, který pracovati může, avšak nechce, lépe jednotě prospěje, když členství v jednotě, kde heslem "Věčný ruch", se vzdá, neb lepší méně a dobrých pracovníků, než mnoho těch, však polovina, která polovinu druhé chuti k práci bere příkladem a bezúčelným rozumováním. Všechno výše řečené platí též o naší České Svecbodomyslné Škole. Bude nadále ten slabý zájem? Věřím, že sbor zástupců pracoval o povznesení téže, však povinností jejich i nás všech jest, vyvinouti činnost zcela rozdílnou, účinnější. Povinností zástupců není jen schůzi jednou za čas navštíviti s myšlenkou, že povinnosti zadost učiněno; oni mají v každé schůzi svých spolků nabádati, lásku se zájmem u mnohých o školu buditi, zprávy o pokroku podávati, což se velice zřídka stává a což též předsedové všech spolků v každé svojí schůzi požadovati mají. Těl. Jed. Sokol "Podlipný" přichází škole vstříce; škola bude míti svojí stálou místnost v budově a k použití za učebnu též míti bude knihovnu, kde též odbočka knihovny veřejné se nalézati má. Zasedací síň Sokolek, též i ta Sokolů, jsou prostranné a zajisté více, než vyhovovati budou i pro veškeré zdejší spolky, kteréž se zájmem pokrok Čechů podporují. Sál pro divadla a zábavy též prostranný, s pěkným jevištěm a útulnou galerií; vůbec místo, kam kohokoli s hrdoostí uvéstí budeme moci, zajisté pak pěknou představu o nás každý odnésti si musí. Tudíž, bratři, na shledanou při našich slavnostech, k čemuž platí moje nejupřímnější "Na zdar!"

J. Jirásek.

Omaha, Neb., 6. listopadu 1914.

V neděli dne 16. srpna pořádaly omažské těl. jednoty a sice T. J. S. Omaha a T. J. S. Tyrš 30leté výročí úmrtí zakladatele Sokolstva Dra. Miroslava Tyrše.

Čekal jsem stále, že snad některý Sokol z Omahy zmíní se o tomto uctění památky Tyršovy v "Sokole Americkém", ale marně, a tu sám ehei, ač trochu pozdě, na to poukázati, by snad v budoucnosti se to neopakovalo.

Program této slavnosti byl skutečně krásný a všichni spolučinkující zaslouhují vřelý dík za spolupůsobení při vyplnění programu, bohužel však, že neměli dosti posluchačů. Po tak slavných dnech sokolských v době sletu, kdy Sokolové sjetí zde v Omaze z celých Spojených Států, ukázali všem cizonárodovcům na západě, na jakém stupni vyspělosti národní i tělesné se nacházejí, a kdy též zjednali

si u nich všeobecný obdiv a úctu, tu jistě každý by se byl domníval, že památka Tyršova bude také co nejskvěleji uctěna, a že Sokolové omažští se do jednoho toho veečra do Sokolovny dostaví. Však jaké to bylo sklamáni! Jaký to mrazivý pohled na tu síň zejíci prázdnotou! Není to hanbou pro omažské sbory sokolské, když asi z 500 členů a členkyň jednot sokolských v Omaze přítomno bylo této slavnosti ani ne 60! Ovšem, dosti velkou vinu této malé návštěvy nesou české omažské časopisy, jichž páni redaktori, též Sokolové, o této tryzně Tyršově skorem se ani nezmínili, takže z ostatního českého občanstva omažského o tom nevěděla ani jedna čtvrtina. Když páni Sokolové se nemohli dostavit, zajisté z ostatního obecnstva byli by mnozí přišli, jen kdyby byli o tom věděli.

A proto, bratři a sestry jednot omažských, když již ve vývinu mravním a duševním jsme jaksi stále na stejném stupni, nepokračujeme, neochabujeme ve vývinu tělesném a s radostí též podotýkám, že aspoň zde jdeme trochu ku předu!

V neděli odpoledne 25. října 1914 uspořádala T. J. S. Tyrš v Omaze na oslavu 24. výročí založení sboru v síni Sokola Václava Tesaře veřejné evičení za spoluúčasti sboru Omažských Sokolek, sboru Sokolek Libuše ze So. Omahy, T. J. S. Fugner-Tyrš, So. Omaha a T. J. S. Omaha.

Po společném nástupu všech sborů sokolských z Omahy a So. Omahy a dorostu T. J. S. Tyrš za doprovodu hudby Sokola Růžičky asi o půl třetí odpoledne následoval tento program: Starosta Župy Západní, Šimon Rokůsek, představuje mayora města Omahy, Jamese Dahlmana, který několika slovy jeví velké potěšení nad zkvétající organizací sokolskou a přeje pak všem sborům sokolským mnoho zdaru. Na to br. Šimon Rokůsek probírá krátce dějiny T. J. S. Tyrš po těch 24 let a na konec pak uvádí sbor Sokolek Tyrš v Omaze do svazu N. J. S., podáváje členský diplom N. J. S. předsedkyni sboru onoho p. R. Libalové, která vřelými slovy děkuje a praví, že sbor tento bude vždy vzorně pracovati na rozkvětu N. J. S. Rovněž i náčelník Západní Župy, br. Štěrba, vítá nový tento sbor do svazu N. J. S. a přeje tomuto sboru jakož i všem zde přítomným sborům omažským a so. omažským všeho zdaru ve svorné práci na poli národním.

Následuje pořad evičení: 1) Prostná — žákyně T. J. S. Tyrš. 2) Prostná — žáci T. J. S. Tyrš. 3) Francouzský tanec (L'foronto) — Sokolky "Libuše", So. Omaha. 4) Prostná — Sokolky "Tyrš", Omaha. 5) Skupinová prostná — T. J. S. Tyrš, Omaha. 6) Skupiny a rej — Sokolky T. J. S. Omaha. 7) Bradla — T. J. S. Fugner-Tyrš, So. Omaha a T. J. S. Omaha. 11) Náradí — evičící členové T. J. S. Tyrš, Omaha.

Zajisté, kdo viděl toto odpolední evičení, ten zajisté toho nelitoval a uchová si veškeru úctu vůči práci sokolské a zároveň krásnou upomínku na dlouhou řadu let.

Co se týče jednotlivých čísel evičení, zaslouhují pochvaly všechny, ale zvláštního obdivu skutečně zaslouží "skupiny a rej" provedené omažskými Sokolkami a "skupinová prostná", provedená členy T. J. S. Tyrš, kterážto dvě evičení byla provedena bezvadně, a proto též bratři Boh. Bartoš, evičitel omažských Sokolek, a Fr. Kocourek, evičitel T. J. S. Tyrš, zaslouží vřelý dík za práci a námahu spojenou s navícením těchto prostných.

Zároveň jménem T. J. S. Tyrš v Omaze vzdávám vřelý dík všem sborům sokolským, účastnivším se tohoto "veřejného evičení", které zakončeno bylo večer krásným "sokolským věnečkem".

A teď, bratři a sestry z Omahy a So. Omahy, neochabujeme ve evičení, ale tužme se tím více, abychom při příštích župních závodech co nejvíce vynikli.

Na zdar celé N. J. S.!

Franta Urban.

ZÁPISY A RŮZNÉ ZPRÁVY.

ZÁPIS O PRAVIDELNÉ SCHŮZI VÝKONNÉHO VÝBORU N. J. J. S., KONANÉ DNE 26. ŘÍJNA 1914.

Schůzi zahájil starosta br. Šiman. Nepřítomni byli bratři: Plaček, Křišťan, Roubal, Matas, Továrek a Klui-ber. Omluven br. Šlapák; br. Dr. Mueller omlouvá svoji nepřítomnost v posledních dvou schůzích a vysvětluje, proč nemohl býti přítomen.

Čten zápis o pravidelné schůzi V. V., konané dne 28. září a přijat s dodatkem, že jednota, jejíž družstvo získává dodatečné ceny, jest T. J. S. Milwaukee.

Br. Dr. Jičínský oznamuje, že byv ustanoven za vůdce lékařské výpravy do Srbska, nebude moci vykonávat své povinnosti jako pořadatele "Sokola Amerického" na několik měsíců a žádá, by mu V. V. dovolil ustanovit si zástupce v osobě br. Vonáška po dobu jeho nepřítomnosti. Vzhledem ku šlechetnému účelu, rozhodnuto br. Jičínskému vyhověti.

Plzeňské Sokolky zasílají dopis, v kterém žádají o přijetí do N. J. S., zároveň přikládají seznam členkyň, stanovy a poplatek \$2.50 za vstupné. Usneseno žádosti vyhověti a další ponecháno jednání k vyřízení. Stanovy tohoto odboru odkázány výboru na stanovy k prozkoumání.

J. Nezbeda z Fort Worth, Tex., oznamuje dopisem, že založil v zmíněném místě jednotu sokolskou a žádá, by tato byla přijata do kruhu N. J. S. Přikládá seznam členů, \$.00 vkladné a žádá dále různé pomůcky a po případě nějaké starší nářadí. Usneseno přijati T. J. S. Fort Worth do N. J. S.; jednatel požádán zaslati této jednotě žádané pomůcky a uveřejnění v S. A. svolání, by jednoty, jež mají starší nářadí, kterého nepoužívají, této nové jednotě darovaly.

Br. Čermák oznamuje, že byl tázan na podrobnosti poplatků k N. J. S. Sokolkami Chicago, které příští schůzi budou jednati o připojení se. Usneseno, by bratři jednatel a Pecival se dostavili do této schůze a žádané podrobnosti ústně vysvětlili.

T. J. S. Crosby, Tex., žádá o poshování příspěvků a nějaké starší nářadí. Usneseno požádati Župu Jižní o zprávu, týkající se této jednoty.

T. J. S. Berwyn žádá o posečkání příspěvků na nějaký čas. Po vysvětlení zástupce této jednoty rozhodnuto posečkati do příštího čtvrtletí.

Čten dopis od Českého Národního Sdružení v Americe, v kterém žádá toto těleso o příspěvek a vyslání dvou zástupců. Usneseno odpověděti, že jelikož jest V. V. činně účastněn na sbírkách a práci Čes. Slov. Pomocného Výboru, není možno, by přistoupil i k tomuto sdružení.

T. J. S. Tyrš v Cedar Rapids a T. J. S. Blesk v Baltimore zasílají dopisy, týkající se sbírek. Vzato na vědomí.

Ústřední výbor Župy Západní žádá formuláře pro 1/4letní zprávy náčelníka župy a zasílá různé zprávy. Vzato na vědomí. Jednatel požádán objasnit.

K. Dvořák, společný cvičitel v Oregon, zasílá zprávu o T. J. S. Bratři Osvěty v Portland, Ore. a T. J. S. Scio, Ore., a účet za služné za měsíc září. Zprávy přijaty a účet povolen k vyplacení. Usneseno požádati jednoty v Oregon, aby podávaly občasné o činnosti br. Dvořáka zprávy.

T. J. S. Guy, Tex., žádá o poshování příspěvků na jeden měsíc. Usneseno vyhověti.

Ústřední Výbor Župy Pacifické činí dotaz, zda-li míní V. V. vyslati vzorné družstvo k veřejnému cvičení, které pořádáno bude na výstavě v San Francisku r. 1915. Záležitost tato odložena na neurčito.

T. J. S. Lorain, O., zasílá obnos \$25.00 co splátku na dluh a dopis, obsahující různá sdělení. Obsah dopisu vzat na vědomí.

T. J. S. New York zasílá dopis, týkající se záslužné listiny a sbírek. Vzato na vědomí.

T. J. S. Lev v Bridgeport, O., zasílá čtvrtletní zprávu, příspěvky a činí dotaz v záležitosti opony pro jejich divadlo. Jednatel požádán, by odkázal tuto jednotu na Sokol Slov. Lípa, který jim může v záležitosti této vypomoci.

Ústřední Výbor Župy Východní oznamuje výsledek volby a zasílá stanovy k schválení. Tyto odkázány výboru na stanovy k prozkoumání.

Br. Čapek oznamuje, že účtující výbor prozkoumal čtvrtletní zprávu jednatele a našel tuto správnou.

Br. Pecival oznamuje, že dopsal několikrát státnímu tajemníku v záležitosti starého charteru. Vše nadále ponechána v rukou br. Pecivala.

Br. Čermák za výbor na stanovy předkládá stylisované návrhy na opravu stanov. Usneseno tyto zaslati jednotám, které ony opravy navrhly, k schválení, po čemž má jednatel rozeslati k odhlasování.

T. O. oznamuje, že pracuje na přípravách k veřejnému cvičení, které bude pořádati ve prospěch sbírky pro trpící v Čechách, dne 15. listopadu v Plzeňském Parku.

Výbor na posmrtní oslavu Tyršovu sděluje, že vypracoval program a získal řečníka pro tuto slavnost, která bude obdávána v Sokole Chicago, dne 22. listopadu.

Zástupci do Čes. Slov. Pomocného Výboru, bratři Šiman a Čermák, podávají zprávu o činnosti tohoto tělesa a vysvětlují, že veškeré peníze sebrané Národní Jednotou Sokolskou, budou na toto jméno řádně kvitovány a rozděleny dle přání této.

Tajemníku uloženo dopsati T. J. S. Rozvoj a T. J. S. Čechie, by si zvolili jiné zástupce do Výk. Výboru.

Br. Čermák oznamuje, že jej požádal dr. McKenzie, který každých 5 roků vydává knihu o hlavních tělocvičných událostech, by mu opatřil některé fotografie ze všesokolského sletu v Praze pro onu knihu. Jelikož jest těžko dostati těchto fotografií, žádá br. Čermák, by mu byla dána právomoc půjčiti některé staré štočky k tomuto účelu. Usneseno, by br. Čermák byl pověřen příhodné štočky ze sletu vydavatelstvu této knihy zapůjčiti.

Pokladník podává zprávu a oznamuje, že jest na ruce mnoho dlužných úpisů, jejichž lhůta vypršela a žádá o dobrozdání V. V. v této záležitosti. Rozhodnuto, by pokladník vystavil seznam jednot, jejichž úpisy vypršely a jednatel dopsal těmto, aby něco na dluh splatily a pakli nemožno, by dluhopisy obnovily na jeden rok.

Jednatel podává zprávu za měsíc říjen, jak následuje:

Příjem za říjen:

Vuch, předpl. na S. A.	\$ 1.00
Vogeltanz, předpl. na S. A.	.75
T. J. S. Cleveland	52.20
T. J. S. Klatovský	28.30
Slovanská Lípa	131.75
Lorain, O., splátka na dluh	25.00
Paní a Dívek Long Island	1.30
T. J. S. Little Ferry	29.50
T. J. S. Tábor	63.90
J. A. Komenský, Guy, Tex.	11.25
Č. A. S. Manitowoc, Wis.	9.90
T. J. S. Ravenna, Neb.	5.40
Plzeňský Sokol	122.60
T. J. S. Prague, Okla.	12.50
T. J. S. Minneapolis, Minn.	12.85
T. J. S. St. Paul, Minn.	20.50

S kolky Portland, Ore.....	4.75
T. J. S. Fugner, Dutchkills, N. Y.....	21.30
T. J. S. Vrehlický.....	10.20
Brouk J., dopl. a předpl. na S. A.....	1.50
T. J. S. New York.....	159.10
T. J. S. Svornost, Bronx, N. Y.....	15.20
Milwaukee.....	45.55
Newark.....	17.70
Praha, Chicago.....	54.80
T. J. S. Fort Worth.....	5.00
Crosby, Texas.....	2.70
Hvězda Západu, Kans.....	13.20
Sokol Čech, Cleveland, O.....	61.50
Sokolky Libuše, So Omaha.....	1.85
Sokol Tyrš, So. Omaha.....	32.80
Žižka, Dallas, Tex.....	10.70
Nová Vlast, Cleveland, O.....	57.30
Oak Park, Ill.....	21.25
Crete, Neb.....	20.70
T. Sbor Dívek a Paní Little Ferry.....	2.40
K. Jonáš, Wilson, Kans.....	14.40
Úroky z banku.....	4.27
Zápisné Odb. Plz. Sokolek.....	2.50

Úhrnem \$1,109.37

Vydání za měsíc říjen.

Číslo poukázky:

837 Dr. J. R. Jičínský za red. říjnového čísla S. A. \$	45.00
838 J. Čermák za red. techn. části S. A. za říjen....	15.00
839 Národní Tiskárna za tisk říjnového čísla S. A. \$218.12, za výpravu \$33.40.....	251.52
840 Národní Tiskárna za 150 stuh pro slet a za tisk čísel pro závodníky.....	4.75
841 The Franklin Co. za štočky.....	28.09
842 Dr. J. Rudiš Jičínský za redakci listopadového čísla S. A.....	45.00
843 K. Dvořákovi spol. evičiteli v Oregon.....	35.00
844 Národní Tiskárna za štočky brněnského sletu..	35.00
845 T. J. S. New York za vzorek klobouku.....	1.50

\$460.86

Zprávy poslané jednatelem v měsících červenci, srpnu a září.

Sokolky San Francisco; Sokolky Libuše; Sokolky Vlastenky; Sokolky Omaha; Sokolky Libuše; Sokolky Newark; Sokolky Newark; Sokolky Blesk; Paní a Dívek New York; T. J. S. Malin, Ore.; Crosby, Tex.; Komenský, Guy, Tex.; Iowa City; Žižka, Waller, Tex.; Praha, Prague, Okla.; Ravenna, Neb.; Howells, Neb.; Jiří z Poděbrad, Clarkson, Neb.; Fugner Tyrš, So. Omaha, Neb.; Plattsmouth, Neb.; Tyrš čísl. 1, Omaha, Neb.; Crete, Neb.; Minneapolis, Minn.; s opravenou zprávou za I. čtvrtletí a IV. ¼-1. '13. Owatonna, Minn.; Iowa City za I. ¼letí; Milwaukee, Wis.; St. Paul, Minn.; K. Jonáš, Chicago, Ill.; Berwyn, Ill.; Česko-Americký, Chicago, Ill.; Slovanská Lípa; a za III. ¼letí; Praha, Chicago, Ill.; Tábor, Chicago, Ill.; Sokol Chicago, Chicago, Ill.; Saginaw, Mich.; Lorain, O.; Podlipný, Detroit, Mich.; Čech, Cleveland, O.; Sokol Cleveland, O.; Bohemia, N. Y., za I. a II. čtvrtletí; T. J. S. Little Ferry, N. J.; Philadelphia, Pa.; T. J. S. New York; Svornost, Bronx, N. Y.; East Islip, N. Y., za I. a II. čtvrtletí; Newark, N. J.; Sokolky Blesk, Baltimore, za III. ¼letí; T. J. S. San Francisco, Cal.; Oakland, Cal.; Portland, Ore.; Los Angeles, Cal., za I. a II. čtvrtletí; Westfield, Mass.; T. J. S. Baltimore za III. ¼letí; D. a Paní Little Ferry, N. J., za II. čtvrtletí; T. J. S. Oak Park, Ill., (nepřijmuty za I. a II. čtvrtletí); T. J. S. Rozvoj za II. a III. čtvrtletí; T. J. S. Budivoj, Detroit, Mich.; s opravenými za I. a II. čtvrtletí Tyrš Cedar Rapids, Ia.; Ed-

wardsville za I. a II. čtvrtletí; T. J. S. Omaha; T. J. S. K. Havlíček, Ennis, Tex.; Portland, Ore., za III. čtvrtletí. T. J. S. Žižka, Dallas, Tex.

Za měsíc říjen přijmul tyto zprávy:

T. J. S. Crosby za III. čtvrtletí; T. J. S. Newark za III. čtvrtletí; Vrehlický, Marshalltown, Ia., za III. čtvrtletí a II. čtvrtletí; T. J. S. Milwaukee, Wis., za III. čtvrtletí; T. J. S. Lev, Bridgeport, O., za II. a III. čtvrtletí; Česko-Americký Sokol, Chicago, za III. čtvrtletí; T. J. S. Little Ferry, N. Y., za III. čtvrtletí; T. J. S. Komenský, Guy, Tex.; Česko-Amer. Sokol, Manitowoc, Wis., za I. čtvrtletí; T. J. S. Tábor za III. čtvrtletí; Long Island, N. Y., za III. čtvrtletí; T. J. S. Newark, za III. čtvrtletí; T. J. S. Plzeňský Sokol za II. a III. čtvrtletí; Klatovský Sokol za I., II. a III. čtvrtletí; Sokol Chicago, Ill., za III. čtvrtletí; Sokol Praha za III. čtvrtletí; Minneapolis, Minn., za III. čtvrtletí; Prague, Okla., za III. čtvrtletí; Dívek a Paní Long Island, N. Y., za III. čtvrtletí; T. J. S. Svornost, Bronx, N. Y., za III. čtvrtletí; Ravenna, Neb., za III. čtvrtletí; Sokol Podlipný za III. čtvrtletí; Sokol Oak Park za III. čtvrtletí; Sokolky Portland, Ore., za III. čtvrtletí a II. čtvrtletí; Sokol St. Paul, Minn., za III. čtvrtletí; Sokol Owatonna, Minn., za III. čtvrtletí.

Příjem V. V. v Chicagu od počátku působnosti.

Únor	\$4,794.99
Březen	509.81
Duben	976.82
Květen	303.29
Červen	434.37
Červenec	1,092.67
Srpen	672.15
Září	885.23

Úhrnem \$9,669.33

Vydání 8,579.03

Zbývá \$1,090.30

Za říjen do schůze V. V. 865.00

\$1,955.30

Po schůzi od T. J. S. Hvězda Západu.....	13.20
Sokol Čech, Cleveland	61.50
Úroky z banku.....	4.27
Sokolky Libuše, So. Omaha.....	1.85
Sokol Tyrš, So. Omaha.....	32.80
Sokol Žižka, Dallas, Tex.....	10.70
Sokol Nová Vlast, Cleveland.....	57.30
Sokol Oak Park, Ill.....	21.25
Sokol Crete, Neb.....	20.70
Sbor Paní a Dívek Little Ferry.....	2.40
Sokol K. Jonáš, Wilson, Kans.....	14.40
Odbor Plzeňských Sokolek v Chicagu.....	2.50

Zbývá v pokladně \$2,198.17

Vydání.

Únor	\$ 556.62
Březen	400.28
Duben	458.24
Květen	403.50
Červen	605.98
Červenec	1,563.09
Srpen	848.08
Září	3,743.24

8,579.03

ROZBOR PŘÍJMU A VYDÁNÍ V III. ČTVRTLETÍ.

Příjem za červenec	\$1,092.67
srpen	672.15
září	885.23
	\$2,650.05
Poplatky jednot	\$1,619.13
Úroky z banku	32.44
Předplatné	6.00
Oznámky	254.00
Knihy	2.11
Půjčka	25.00
Různé	6.10
Ze závodů	705.27
	\$2,650.05
Z min. ¼letí	4,594.66
	7,244.71
Vydání	6,154.41
Zbývá v pokladně	\$1,090.30

Vydání.

Tisk S. A.	\$ 777.37
Doprava	116.10
Redakce	195.00
Štočky	39.44
Procenta	63.50
Společný cvičitel	239.25
Závody	1,117.92
Úraz	61.50
Služné činovníků	90.00
Poštovné	51.35
Tiskopisy	219.00
Různé	153.65
Bondy	3,030.33
	\$6,154.41

Finanční stav N. J. S.

Bondy	\$3,030.33
Hotovost	1,090.30
	4,120.63
Dluh zajištěný	2,000.45
Dluh nezajištěný za příspěvky i do fondu	2,695.25
	\$8,816.33

Finanční zpráva jednatele

ač vysázena, nemohla být v tomto čísle uveřejněna a sice z této příčiny:

Dle poslední zprávy br. J. Černého do fondu pro sjezd v Baltimore dluhovaly jednoty \$252.45 a do fondu pro sjezd příští přijal br. Černý \$29.40. Nynějšímu jednateři za celý čas jeho úřadování zaplatily jednoty do fondu pouze \$167.23, ač mělo být zapláceno \$710.72. Chtěl jsem z příspěvků a poplatků do fondů učinit celkovou povinnost každé jednoty a pak z peněz zaslaných odrážeti, ale díky upozornění br. Černého poznal jsem nemožnost toho, poplatek fondový musí být veden zvlášť, a proto musím předělati nejen druhou, ale i třetí zprávu svou a hlavní knihu též.

Zprávy musím předělati stejně, neb bych čtvrtletí končil zároveň s jednotami, což by na konec vadilo.

Žádám všechny bratry účetníky, by při vypracovávání příští zprávy nezapoměli na poplatek do fondu sjezdového a tak vykonali povinnost svou v r. 1914, aby v roce novém 1915 nebylo mnoho platu.

KONKURS.

Ředitelstvo nového Českého Národního Domu v Detroit, Mich., vypisuje tímto konkurs na obsazení místa pro správce Národního Domu.

Správce Domu obdrží byt, světlo, topivo a příjem z klubovní kuchyně.

Žadatel nemusí býti Sokol, musí však býti Čech a anglické řeči znalý a musí složit záruku tisíc dolarů (bond).

Veškeré žádosti a požadavky musí býti podány písemně a musí býti v rukou Ředitelstva do 25. listopadu 1914.

Ředitelstvo vyhrazuje si právo zamítnouti kteroukoliv neb každou žádost.

Za Ředitelstvo Českého Národního Domu:

FRANTA BOJAS,

285 Maybury Ave., Detroit, Mich.

Z TECHNICKÉHO ODBORU N. J. S.

Schůze Technického Odboru jsou pravidelně navštěvovány, vyjma br. Novotného, který se vzdal členství Tech. Odboru.

Po přehlížení listin soudcovských shledána chyba v počtářské listině a sice br. V. Kostlanu od T. J. S. Milwaukee bylo o jeden výkon méně počítáno, totiž o 4 body, čímž připadá III. cena čtverá T. J. S. Milwaukee místo IV. ceny čtveré.

Dne 15. listopadu pořádá Tech. Odb. společné veřejné cvičení v Plzenském Parku, se všemi jednotami zastoupenými v Národní Jednotě Sokolské, ve prospěch Československého Pomocného Výboru. Zvolená cvičení sletová pro členstvo odpadají, protože T. O. pro krátký čas usnesl, by se cvičila sletová cvičení s tyčemi.

Ve chvíli tak tragické, v době pohromy, která se valí na naši vlast, jest naší povinností pomoci našim bratřím za oceánem, neb co činíme, činíme pro dobro vlasti.

Upozornění náčelníkům N. J. S.

Bratři náčelníci, jste žádáni T. O., byste zasílali náčelnické zprávy vašemu župnímu náčelníku. Zároveň župní náčelníci necht' zasílají čtvrtletní zprávy I. podnáčelníku: J. Pokorný, 1300-2 So. 41st Ave. Jos. Vokřál, tajemník.

ZPRÁVA SPOLEČNÉHO CVIČITELE.

Smutnou — přesmutnou zprávu poslal společný cvičitel br. K. Dvořák ze Scio, Oregon. Na žádost jednoty tamnější byl tam poslán, aby vzbudil zájem u rodáků nejen o cvičení, ale aby i společenský život český povzbudil. Přijel tam 11. října, ale 27. již odejel a to z té příčiny, že pozbyl úplně naděje na docílení nějakého úspěchu. Píše: "Jednota zdejší je úplně mrtvá, na oživení není naděje. Požádal jsem místní Svobodnou Obec, aby se spojila se Sokolem, že by to bylo výhodou pro obě tělesa. Návrh ten byl příznivě vyslechnut a doufám, že k spojení dojde. Cvičení nebylo konáno ani jedno. Bylo za jedno špatné počasí; za druhé, omladinu do tělocvičny nemožno dostat, čehož příčinou rozeřtvanost. Osobní zášť je hlavním kamenem úrazu o nějž se všechny národní snahy rozbíjejí. Osobní záležitosti jsou zatahovány do spolků, a tím trpí návštěva schůzí a veškerá společná činnost. Věděl jsem, že mne čeká těžká práce, ale doufal jsem, že se přece něčeho dodělám. Marné všechno snažení. Na jaře jsem měl zorganizována děvčata. Jak jsem odejel, "bourač" dal se do práce a rozbíjel, co já postavil. Řeč učitele Vojty Beneše byla vyslechnuta, ale nepochopena, a byla-li pochopena někým, nedbá jí, již dávno se na ní zapomnělo. Bylo by zbytečno, abych zde děle mařil čas a doufám, že schválíte mé jednání."

Potud cvičitel. Nám zbývá jen dodat, že tak špatné zprávy nedostalo se snad ještě od nikud.

Zpráva náčelníka Župy Střední za II. čtvrtletí 1914.

Jméno jednoty:	Počet všech příslušníků jednoty						Sokolové				Žáci od 14 roků				Žáci do 14 r.				Žačky od 14 roků				Žačky do 14 r.				Sokolky			
	Všech členů	Členů evičních	Žáků od 14 roků	Žáků do 14 roků	Žaček od 14 roků	Žaček do 14 roků	Všech Sokolek	Sokolek evičních	Kolikrát evičili	Kolik družstev	Chrupná návštěva	Prům. návštěva	Kolikrát evičili	Kolik družstev	Chrupná návštěva	Prům. návštěva	Kolikrát evičily	Chrupná návštěva	Prům. návštěva	Kolikrát evičily	Chrupná návštěva	Prům. návštěva	Kolikrát evičily	Chrupná návštěva	Prům. návštěva	Kolik družstev	Kolikrát evičily	Chrupná návštěva	Prům. návštěva	
Plz. Sokol, Chicago.....	370	33	36	28	8	21	15	8	4	141	17	8	2	141	18	9	226	25	8	1	42	5	8	139	18	1	8	97	12	
Rozvoj, Irving Park, Ill..	77	28	—	47	—	47	—	7	1-3	117	17	—	—	—	—	8	156	20	—	—	—	—	6	120	20	6	1	91	15	
Slov. Lípa, Chicago.....	188	9	8	24	1	24	84	8	1	72	9	8	1	64	8	8	192	24	8	1	8	1	8	192	24	8	1	128	14	
Vrchlický, Marshalltown.	16	8	—	6	—	—	—	8	1	40	5	—	—	—	—	6	40	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
Milwaukee, Wis.....	150	41	19	30	14	30	180	19	6	106	15	6	1	66	11	6	144	19	6	1	95	11	5	125	25	3	1	38	12	
Tábor, Chicago.....	207	13	36	84	28	68	175	39	8	65	8	8	2	186	23	8	478	60	8	2	191	24	8	515	64	8	3	222	28	
Klatovský Sokol, Chicago	86	12	11	29	—	20	105	26	24	1	219	9	24	1	238	10	24	481	20.5	—	—	—	13	238	18	13	2-3	292	25	
T. J. S. Čechie, Chicago.	76	14	10	23	12	27	26	14	44	2	358	8	44	1	228	5	22	304	14	22	1	212	10	22	496	22.5	44	1	536	12
Tyř, Cedar Rapids.....	198	35	19	48	17	42	76	22	23	3	600	26	22	2	291	13	18	655	36	12	1	132	11	21	697	33	2	2	293	16

Které jednoty vlastní tělocvičny:

Plzeňský Sokol, T. J. S. Tábor, Sokol Chicago v Chicago, Ill., T. J. S. Tyř, Cedar Rapids, Ia., T. J. S. Milwaukee, Wis., T. J. S. Owatonna, Minn.

Poznámka župního náčelníka:

Bratři náčelníci: — Nezaslejte mně měsíční zprávy, vezměte součet za tři měsíce a pak průměr a máte čtvrtletní zprávu.
B. O. Hašek, župní náčelník.

NÁVRHY

NA

OPRAVU STANOV

Plzeňský Sokol navrhuje zrušení článků stanov v odstavci nadepsaném: **Úrazový fond**, jak přijmuty byly na sjezdu v Baltimore.

Zrušení článků těch je nutností nemá-li Národní Jednota Sokolská býti zařazena mezi spolky podpůrné, a nemá-li dle zákona spadat do korporací pojišťujících nejen pro úraz, ale i úmrtí. Články ty zní:

Úrazový fond.

Odst. 1. Základní fond utvořen bude přenesením částky pěti set dolarů (\$500.00) ze zbývajících fondu sjezdu do fondu úrazového.

Odst. 2. Pěticentovým ročním poplatkem členským, který odvádí jednoty V. V. N. J. S. se zprávou jednoty za poslední čtvrtletí v roce.

Odst. 3. Fondu budiž užito následovně: Kdyby člen N. J. S. při závodech a evičení veřejných aneb pravidelném evičení se vážně poranil, na požádání své jednoty s patřičnými lékařskými doklady a po náležitém vyšetření Výk. Výbor mu zaplatí vydání s léčením spojené, nepřesahující \$50, jakož i podporu \$1.50 denně za dobu ne delší tří měsíců.

Odst. 4. Kdyby poranění bylo však rázu takého, že by bratr práce úplně neschopným se stal, budiž mu vyplaceno \$1,000.00 a kdyby ve fondu tomto nebyl dostačitelny obnos, necht' vyplše V. V. na každého člena zvláštní poplatek ne větší nežli dvacetipěticentový a tímto poplatkem necht' se fond doplní.

Odst. 5. V případě, že by následkem poranění bratr zemřel, obdrží částku tu nejbližší od něho závislí příbuzní.

Odst. 6. Kde takých není zaplatí se pouze pohřební výlohy.

Plzeňský Sokol na místo toho navrhuje článek nový, jak následuje:

Úrazový fond.

Odst. 1. Úrazový fond utvořen bude přenesením částky pěti set dolarů (\$500.00) ze zbývajících fondu sjezdu do fondu úrazového.

Odst. 2. V pádu vážného zranění člena N. J. S. při závodech neb evičení veřejných žup a N. J. S. budiž Výkonný Výbor N. J. S. pověřen, po náležitém vyšetření, poskytnouti bratru postiženému náhradu dle nejlepšího dobrozdání z tohoto fondu a když by týž nestačil, může požádati jednoty o příspěvek další.

Bratři: Návrh tento zaslouží si pozornost všech členů a proto je radno, by o něm bylo jednáno ve výročních schůzích, které právě budou konány. Při obeslání schůzí upozorněte bratry, že bude o tomto návrhu jednáno. Výsledek hlasování budiž oznámen do 31. ledna 1915.

SEZNAM PŘÍSPĚVKŮ

na stavbu nové budovy pro Těl. Jed. Sokol Crete, Nebr.,
jejíž stará budova podlehla zhooubným plamenům
dne 7. února 1913.

T. J. S. New York.....	\$10.00
T. J. S. Ravenna.....	5.00
T. J. S. Praha, Chicago.....	5.00
Plzeňský Sokol, Chicago.....	5.00
T. J. S. Cedar Rapids.....	5.00
T. J. S. St. Louis.....	5.00
T. J. S. Dámy a Páni, Chicago.....	5.00
T. J. S. Los Angeles, Cal.....	5.00
Sbor Sokolek Chicago.....	5.00
Sbor Sokolek Omaha.....	5.00
T. J. S. Tábor, Chicago.....	2.00
T. J. S. Pittsburg.....	2.00
T. J. S. Newark.....	2.00
T. J. S. Milwaukee.....	2.00
T. J. S. Rozvoj, Chicago.....	2.00
T. J. S. E. Islip, N. Y.....	2.00
T. J. S. Westfield, Mass.....	2.00
Sbor Sokolek Blesk, Baltimore.....	1.00
T. J. S. Little Ferry, N. J.....	1.00
F. Slavětinský, Ravenna.....	1.00
Jos. Vanacek, So. Omaha.....	1.00
Al. Blatný, Bruno, Neb.....	1.00

Sebráno do dnešního dne.....\$74.00

F. J. Kobes, pokladník výbor. J. J. Eliáš, tajemník výboru.
V Crete, Nebr., 10. října 1914.

TĚLOCVIČNÉ NÁŘADÍ

potřebují Sokol v Crosby, Tex., a ve Fort Worth, Tex. V mnohých jednotách je náčiní odložené a u těchto jednot by mohlo ještě býti k dobrým službám. Která jednota takové náčiní má, je žádána o laskavé darování. Půjčit ho pouze by se nevyplatilo pro vzdálenost, leda by půjčku mohla učinit některá jednota texasská (aby dovozní sem a tam nestálo víc než koupě nového nářadí).

SOUBĚH.

Výkonný Výbor N. J. S. hodlá vydati nové diplomy jak pro členství nových jednot, tak pro závodníky. Aby každému Sokolu byla dána příležitost ku uplatnění návrhu, vypisuje V. V. odměnu \$25.00 za návrh, který bude přijmut. Návrhy bud' teže posílány do 1. ledna 1915 na jednatele.

T. Vonášek, 1647 So. St. Louis Ave., Chicago.

VEŘEJNÉ CVIČENÍ A KONCERT

pořádají chicagské Sokolské Jednoty N. J. S. a Ústřední Pěvecká Jednota ve prospěch Českoslovanského Pomocného Výboru v neděli (odpoledne i večer), dne 15. listopadu 1914 v pavilonu Plzeňského Pivovaru na 26. ul. a Albany ave. Odpoledne zahájí slavnost br. Dr. A. Mueller, následuje evičení žáků a žaček, Sokolů a Sokolek. — Přestávka, při které bude účinkovati hudba br. Brouska a za malý poplatek bude prodáváno občerstvení, zmrzlina, káva atd. v režii sester Sokolek.

Večerní slavnost a koncert zahájí br. Dr. J. S. Vojan. Následují cvičení skupinová jednotlivých sborů Sokolů i Sokolek a zpěv Ústřední Pěvecké Jednoty, která přednese několik skladeb.

Začátek ve 3 hod. odpoledne. Vstupné osoba 50c pro odpoledne i večer, dívky 25c. — Ku hojně účasti a ocenění naší dobré snahy — prospěti našim trpícím ve staré vlasti — zve všechny co nejsrdčněji Pořádající výbor.

PÍSEMNICTVÍ.

Všedelnický Kalendář na rok 1915, ročník šestý, nákladem Spravedlnosti v Chicagu, 1825 již. Loomis ul. právě vyšel a vyniká obsahem svým nad mnohé tištěniny toho druhu v Čechách vydané. Jsou tu povídky nejen rázovité, ale nádech zeela volného a pokrokového, dělnického. Také ilustrace jsou pěkné a titulní obraz mistr Jan před koncem kostnickým od Brožíka je knize té jen ozdobou, povážíme-li, že vydána byla na rok Husův. Mimo to jest tu i pěkný humor a co hlavního i adresář hlavních středisk českých spolků svobodomyšlných, žel jen, že ústředí naší N. J. S. jest jmenováno, jakoby bylo v New Yorku a nikoliv v Chicagu. Cena 50 ctů.

Vydavatelstvem Augusta Geringera v Chicagu vypraven byl právě třicátý osmý ročník kalendáře Amerikána a to ve formě a s obsahem, které uspokojí i nejvýběravějšího milovníka četby. Je viděti, že jest vydavatelstvo kalendáře Amerikána hrdě na tuto publikaci, která se čestně řadí k nejlepším vydávaným ve staré vlasti a jest odhodláno si pověst svoji uchovati.

Kalendář Amerikán na rok 1915 má opět přes 330 stran četby zábavné a poučné. Jest tisknut na krásném, lehkém, ale pevném, importovaném papíru a sazba jeho jest jasně čitelná i pro lidi netěšící se nejlepšímu zraku. Z obsahu jeho dlužno zvláště uvéstí román z českoamerického života "Bledule" z pera známého spisovatele R. Jaromíra Pšenky, doprovázený několika životně věrnými ilustracemi, povídku "Zločin nespáchaný" od znamenité českoamerické povídkářky pí. Staňkové-Bujárkové, poutavou črtu "Z doby rekonstrukce" od Josefa Buňaty, jednoho z nejstarších našich pracovníků, ve které vystiženy jsou poměry na jihu Spojených Států v době po občanské válce, velkou a dojemnou povídku "Nabídnutí k sňatku" z pera oblíbené příspívatelky paní Folkové-Bělohlovové, bohatě ilustrovanou, dále výtečnou sbírku humoru a vtipu s přehlednými ilustracemi, příspěvek známého národního hrobovníka Antonína Jurky, "Episodky", velmi cennou národopisnou stat' "Praobyvatelé Ameriky", ve které česko-americký žurnalista Lou W. Dongres s velkou pílí snesl svoje studium severoamerických Indiánů (s ilustracemi), dále zajímavé líčení Vlasty Adely Vrázové "V Algonquinu na Liščí řece", které bude s největším zájmem čteno jak malými tak velkými čtenáři (s ilustracemi), různé menší, ale zajímavé črty a stati, životopisné črty k podobiznám slavných osobností, a jako každoročně tak i letos velkou sbírkou "Vzpomínek starých českých osadníků" s podobiznami a ilustracemi. Následuje pak ještě celá řada pokynů, rad, pravidel, poučení a tabulek, národní písně a nápěvy atd., tak že 330 stránek kalendáře vyplněno jest látkou nejlepšího možného výběru, která poskytne každému zajímavé, povznášející a užitečné četby na mnoho a mnoho večerů. Vzhledem k tomu a pak ku pěkné úpravě knihy jest její cena 50c skutečně velmi mírná a bude jistě málo českoamerických domácností, jež by si odepřely knihu tak cennou a lacinou, jako jest "Amerikán na rok 1915". Poštovní objednávky vyřizuje Aug. Geringer, 541 W. 12th St., Chicago, Ill.

NOVÍ, Odstuplí a VYLOUČENÍ ČLENOVÉ.

— Dámský Odbor Plzeňských Sokolek přijat byl za člena N. J. S. s následujícími členkyněmi: Jessie Adelsbergerova, Marie Brožová, Anna Bláhová, Anna Brouková, Emilie Bílková, Marie Baumlova, Marie Břesková, Marie Bachmanova, Anna Borehertová, Emilie Brouková, Emilie Bachmanova, Louisa Bezouška, Anna Brouková, Růžena Blažková, Frances Babková, Mathilda Červená, Aloisie Čiháková, Lena Cislerova, Bertha Čepkova, Anneta Caisova,

Božena Cihla, Josefa Čihova, Lidia Čadova, Marie Douděrová, Fannie Davidová, Marie Douděrova, Josefina Dvořáková, Marie Dvořáková, Emma Dykova, Anna Dítěová, Růžena Dobíášová, Marie Dvořáková, Augusta Esentherová, Emilie Ernestova, Karolina Fialová, Marie Fialová, Růžena Fialová, Mamie Fialova, Karolina Filipova, Frances Gottfriedova, Jindřiška Grünvaldova, Emilie Hurťová, Albina Hallerová, Antonie Hagenová, Marie Halíková, Emilie Hladcová, Františka Hartmanová, Barbora Humlová, Marie Herdová, Marie Holoubková, Aloisie Hazzardová, Marie Hovorková, Kristi Hejhalová, Božena Hejnová, Victoria Hurtova, Marie Horová, Jiřina Hýblava, Marie Humlova, Jessie Hanzelova, Marie Hašnová, Božena Halíková, Libuše Hájková, Emilie Harney, Albina Horažd'ovská, Marie Hlávková, Josefa Houdková, Anna Hulekova, Marie Hainzová, Marie Horňáková, Františka Huleková, Františka Hladíková, Antonie Hanzelová, Paulina Handlíková, Hedvika Johnová, Josefa Janáková, Josefa Jarošova, Jennie Kadlecova, Milada a Lillie Kadlecovy Helena Krýdova, Marie Kratochvílová, Jaroslava Kasalická, Libuše Kobzinova, Marie Kvasničková, Růžena Kvíderova, Božena Kofránková, Anna Krákora, Emilie Kastnerová, Helena Kastnerova, May Krýdova, Kristi Klikova, Cecilie Koláčková, Marie Kalíková, Anna Kmenová, Marie Kleňhová, Klára Klausová, Marie Kobzinová, Božena Koukalíková, Elsie Kvíderova, Anna Koutná, Anna Komorousová, Anna Knollová, Anežka Kovářová, Berta Knaizlova, Františka Kadlecova, Mamie Krupičková, Kateřina Kubíčková, Božena Košťálova, Marie Kandlíková, Amalie Gilbertgrová, Božena Krahulecova, Mamie Krahulecova, Helena Klausova, Anna Kasbohm, Lillie Kandlíková, Božena Kandlíková, Karolina Kubínova, Marie Kastnerova, Božena Kučerová, Henrietta Královcová, Aloisie Kremlová, Marie Kubíčková, Anna Laatová, Františka Loefflerová, Milada Lauberová, Barbora Lišková, Dr. Marie Legátová, Marie Luskova, Amalie Laatová, Anna Levá, Lillie Lauterbachová, Bertha Lurieova, Josefa Lišková, Martha Luňáková, Jarmila Mottisova, Anna Mendlová, Růžena Matouškova, Blanka Modrá, Marie Melicharová, Lillie Menclova, Kateřina Majerová, Jennie Marešová, Dr. M. A. Mottisová, Marie Martínková, Stella Majerova, Fr. J. Nováková, Marie Nováková, Terezie Nováková, Marie Nováková, Laura Nováková, Anna Newfelt, Emma Novotná, Anna Nováková, Sylvia Neužilová, Božena Nessy, Barbora Novotná, Emilie Novotná, Lillie Nováková, Antonie Opletalová, Josefina Olsnerová, Anežka Pokorná, Růžena Palečková, Božena Pincova, Irena Petrtylova, Martha Petrtylova, Sylva Petrtylova, Barbora Petrtylová, Vlasta Pelikánova, Marie Palmová, Minnie Poláková, Julie Polláková, Kateřina Polláková, Josefa Peroutková, Hermína Pachmanová, Vlasta Poráková, Julie Paulová, Lillie Poradová, Mamie Patrovská, Magdalena Ptáčková, Božena Průchová, Růžena Rothová, Marie Růžičková, Růžena Řeháková, Růžena Ringová, Růžena Růžičková, Růžena Redererová, Růžena Rieningerova, Johana Růžičková, May Řimsova, Lillie Růžičková, Anna Radoušova, Kamila Richtrova, Anna Šindelářová, Antonie Schnablová, Anna Šidlova, Božena Štvanová, Kateřina Šilhánková, Otilie Splavecová, Josefa Šišková, Barbora Šmídlová, Albina Sultzová, Marie Schnuremachrová, Barbora Scheffelova, Antone Seyková, Antonie Štulíková, Aloisie Šandová, Lillie Stránská, Blanka Šmejkalova, Milada Sokolova, Jiřina Spěváčková, Alma Ševčíková, Marie Slámová, Marie Štěrbová, Ida Soukupová, Růžena Soukupová, Božena Schneebergova, Josefa Spoustová, Božena Součková, Božena Staňkova, Emilie Štepkova, Frances Semeráková, Ella Švehlova, Mildred Špačková, Tekla Špačková, Emma Starmanova, Emma Stapková, Anna Šimanová, Amalie Turková, Kateřina Tvarohova, Barbora Tupová, Anna Tábořská, Marie Taubitzova, Jiřina Tomkova, M. Tvarohová, Mamie Trnková, Minnie Tla-

pova, Ella Tourková, Emilie Uxová, Marie Urbánková, Anna Vytlačilova, Aloisie Voříšek, Anna Vojtova, Filomena Vašumpauřová, Mamie Vytlačilova, Marie Vlačihová, Olga Vránova, Jiřina Vonášková, Frances Valhova, Hedvika Vaňkova, Emilie Vladařova, Josefa Veselá, Marie Vrbova, Anna Vlčková, Růžena Vránova, Eliška Vaňkova, Klára Vaňková, Anna Žaludová, Blanka Zárobská, Marie Zárobská, Anna Zárobská, Ella Zajíčková, Marie Zděnková, Libuše Zděnkova, Minnie Žaludova.

— T. J. S. Fort Worth, Tex., přijata byla za člena N. J. S. s následujícími členy: Antonín Koldin, Antonín Kubín, Antonín Míka, Bohumil Kuchař, Josef Jurán, Josef Jordán, Josef Míka, Josef Motz, Josef Bečan, Josef Vokraček, Josef Koldin, Josef Vystavěl, Jan Bečan, Jan Nezbeda, Jan Mach, Jan Liška, Jan Gajda, Jan Fojt, Frant. Krůta, Frant. Gregor, Frant. Tulis, Frant. Míka, Frant. Moravec, Leopold Matula, Václav Míka, Václav Krůta, Rudolf Moravec, Ristok Dýmko.

— Do Sok. Jed. Blesk v Baltimore uveden byl Karel Urban.

— Do T. J. S. Vrehlický v Marshalltown, Ia., přijat byl s přest. listinou F. Šnajberk. Pro neplacení vyloučení byli: Rudolf Štěpánek, Alois Uřídil, Arthur Swetz.

— Do T. J. S. Nová Vlast v Clevelandu přijati byli: Rud. Tichý, Karel Zámostný, Josef Mikulec.

— Z T. J. S. Budivoj v Detroit, Mich., vyloučen byl pro neplacení K. Matyáš.

— Do T. J. S. Omaha, Neb., přijati byli: Frank Laštovica, Jan Kolačný ml., Jan Adam, Jan Janák, M. M. Chaloupka, Bohouš Prechal, Ant. Vaňous ml., Frank Jelen ml., Ant. Matoušek, W. Kolačný, J. Stocker.

— Do T. J. S. Clarkson, Neb., přijat byl Jos. John Mastný.

— Do T. J. S. St. Paul, Minn., přijati byli: John Pikal, Josef Pokladník, Josef Landa, Jan Manáček, Frank Trojan, Jan Klainert; s přest. listinou přijat Ant. Trojan. Pro neplacení vyloučen Frank Kořínek.

— Do T. J. S. Milwaukee, Wis., přijati byli: Frank Spiruta, E. J. Staněk. Zemřel Václav Chadim.

— Z T. J. S. Jan A. Komenský, Guy, Tex., vystoupili Chas. Meyer a Frank Přílučák. S přest. listinou přijat Frank Vrla.

— Z T. J. S. Berwyn, Ill., vystoupili: Matěj Říha a Jan Průša.

— Z Klatovského Sokola v Chicagu vystoupili: Václav Pechan, Josef Formánek, Josef Šašek, John Hoffman, Václav Kříž. Pro neplacení příspěvků vyloučení byli: Vojtěch Sikyta, Alois Uřídil, Vác. Chaloupka, Tomáš Dvořák, Vinc. Januzevský, Jan Kříž, Fr. Kejla ml., Fr. Kejla st., Will. Kříž. Taj. Rudolf Kočka vyloučen byl pro nekonání svých povinností a nevyrovnal se se sborem jak náleží. Přestupní list obdržel Frank Chodl.

— Do T. J. S. Philadelphia, Pa., přijat byl Ed. Červák. Odstoupil Vinc. Poncar. Pro neplacení příspěvků vyloučen byl Adolf Kylar.

Úřednice Dámského Odboru Plzeňského Sokola.

Vysloužila starostka Marie Kalíková, starostka Augusta Esentherová, náměstka Terezie Nováková, tajemnice Kateřina Kubíčková, účetnice Josefa Šišková, pokladnice Marie Brožová, dozorka Marie Nováková. Správní výbor: Anna Zárobská, Marie Urbánková, Kat. Majerová. Účtující výbor: Božena Schneebergová, Barbora Petrtylová, Barbora Novotná; knihovnice Marie Tábořská, dopisovatelka do Sokola Amerického Marie Kalíková, zástupkyně do Patronátu Českých Škol Jos. Houdková.

Adresář Nár. Jed. Sokolské ve Spoj. Státech.

Výkonný Výbor Národní Jednoty Sokolské v Chicagu. Schůze poslední pondělí v měsíci v Plzeňském Sokole, 18. a Ashland Ave. Jan Šiman, starosta, 1133 W. 16th St.; Dr. A. Mueller, náměstek, 1854 W. 12. St., Tel. Monroe 3289; Jos. Jurka, pokladník, 1906 Washburne ave., Tel. Canal 132; Tom. Vonašek, jednatel, 1647 So. St. Louis Ave., Tel. Lawndale 4351; Jos. Čermák, 2533 So. Central Park ave. Tel. Lawndale 1611; Jos. Šlapák, 5144 West 24. Pl., Cicero, Illinois. Tel. Morton Park 432; Fr. J. Špaček, 6440 W. 26. Pl., Berwyn, Ill.; Adolf Vlk, tajemník, 4132 W. 22nd St., Tel. Lawndale 3776; J. Plaček, 2333 So. Kedzie Ave., Tel. Rockwell 2199; L. Siroký, 4846 So. Honore St.; J. Křišťan, 3841 W. North ave., Tel. Belmont 626; Ant. Pecival, 3442 W. 26th St., Tel. Rockwell 1316; V. Roubal, 2221 So. Kedzie av. Tel. Rockwell 428; A. Haller, 1814 So. Ashland ave., Tel. Canal 1270; V. Matas, 5025 N. Crawford Ave., Tel. Irving 405; Jos. Čapek, 1339 So. 42. Ct., Tom. Továrek, 1216 Lombard Ave. Oak Park, Ill.; Lud. Hejlík, 1612 Loomis St. J. Lang, 1433 — 59. ave., Cicero, Ill. J. Klüber, 5037 W. 30. St., Cicero, Ill. I. podnáčelník J. Pokorný, Chicago. II. podnáčelník V. Lukeš, Chicago.

Technický Odbor: J. Pokorný, 1300-2 S. 41st Ave., I. podnáč. J. Vokrál, 1735 W. 18. St., tajemník.

Župa Východní. Sídlo v New Yorku.

Ústřední výbor: Starosta Alois Wokál; náměstek Jos. Kolman; jednatel Max Grabenstein, 991 Boston Rd., New York City; tajemník Fr. Váně, 428 E. 67 St., New York City; pokladník Martin Klein; náčelník Ant. Mysliveček, 324 E. 74. St., N. Y. C.; I. podnáčelník Jos. Gregor, 340 E. 71. St., N. Y. C.; 2. podnáčelník Jind. Vozáb, 203 Crescent St., L. I. City, N. Y.; účetní výbor: Josef Kolman, Jind. Vozáb a Karel Polák. — Schůze každý poslední čtvrtek v měsíci.

Sok. Jed. Blesk v Baltimore; schůze 2. pátek v Sokolovně, S. E. cor. Gay & Preston Sts.; tajemník Vinc. Sevěk, 2615 E. Madison St.

T. J. Česko-Slovenský Sokol v Bayonne, N. J. Schůze 1. čtvrtek v měsíci v Hooper Cooper Hall, 94—96 E. 22nd St., cor. Ave. F. Taj.—

T. J. S. Fuegner, L. I. City, N. Y.; 2. sobotu v měsíci v místnosti spolkové, 270 Prospect St.; taj. Vác. Vančura, 59—2nd Ave., Long Island City, N. Y.

T. J. S. Newark, N. J., 2. pondělí v Bohemian Auditorium, 17th St. & 19th Ave.; taj. Jos. Sahulka, 333 — 21. St., Irvington, N. J.

T. J. S. Svornost, Morrisania, N. Y., schůze 1. sobotu v měsíci v čísle 428—430 E. 166th St.; tajemník Fr. Goetz, 508 E. 165. St.

T. J. S. New York, 2. a 4. pondělí, 420—424 E. 71st St.; taj. Rud. Pokorný, 411 E. 78. St.

Sok. Jed. Philadelphia, Pa.; 1. neděle v měsíci v České Budově a Sokolovně, 2202 N. Marshall St. ve 3 hod. odpol.; taj. Tonda Jaroš, 2124 N. Franklin St.

T. J. S. Westfield, Mass. 1. a 3. středu v Sokolovně, 118—120 Meadow St.; taj. Ant. Pelkán, 3 Lewis St.

Sbor Sokolek Sok. Jed. Blesk v Baltimore, Md.; 3. úterý v Sokolovně; taj. Emma Stupka, 103 N. Linwood Ave.

Těl. Sbor Paní a Dívek v New Yorku Schůze poslední čtvrtek v Sokolovně. Marie Celer, 305 Prospect St., L. I. City, N. Y.

Těl. Sbor Dívek a Paní v Long Island City, N. Y.; taj. Helena Vozáb, 56 6th ave., L. I. City, N. Y.

Těl. Sbor Dívek a Paní v Newark, N. J. Schůze vždy druhou středu. Taj. A. Kočovská, 92 — 19th Ave.

T. J. S. Little Ferry, N. J. Schůze 3. čtvrtek; tajemník F. Kallminzer, box 88.

Česko Těl. Záb. Sp. Sokol v Bohemia, L. I., N. Y.; schůze každý 2. čtvrtek v měsíci; taj. Jos. F. Thuma.

Těl. Sbor Dívek a Paní v Little Ferry, N. J. Schůze třetí neděle o půl 5. odpol.; taj. Ant. Smietansky, box 175, Little Ferry, N. J.

T. J. S. East Islip, L. I., N. Y. Taj. Fr. Tůma, box 177.

Župa Sev.-Vých. Sídlo v Cleveland, O.

Ústřední Výbor: starosta Leo Všeček, náměstek Vojt. Charvát, jednatel Jan Tichý, 3268 W. 54. St., S. W., Cleveland, O.; pokladník Jos. Šlapák, 3184 W. 44. St., Cleveland, O.; náčelník Jos. Štíbr, 5320 McBride Ave., Cleveland, O.; 1. podnáčelník br. Fryš, 2. podnáčelník Jos. Tichý. Prvních šest měsíců schůze odbyvány budou v Sokolovně T. J. S. Cleveland každou 2. sobotu v měsíci v 8 hod. večer.

Sokol Cleveland. Schůze každou 1. a 3. neděli v měsíci v Sokolovně, 8932 Quincy Ave., S. E.; taj. Fr. Holešovský, 2237 E. 76. St., S. E.

Sokol Čech, Cleveland, O.: 2. neděle v Sokolovně na Wendell Ave.; tajemník Vác. J. Štíbr, 3251 E. 55th St. S. E.

T. J. S. Nová Vlast, Cleveland, O.; 1. středu večer v síni Sokol na Clark ave.; jednatel Jan Kálal, 3613 Sackett ave. S. W.

Těl. a Podp. Jed. Budivoj, Detroit, Mich.; 1. pondělí v Sokolovně, roh Erskine a St. Antoine Sts.; tajemník Boh. Milý, 228 Maybury ave.

T. J. S. Podlipný, Detroit, Mich.; 2. pondělí v Sokolovně, roh Tillman a Ash ul.; taj. Vrat. Bechyně, 599 Dix Ave.; účetní Václ. Becker, 78 Humboldt ave.

Sokol Lorain, Lorain O. Schůze 4. neděle v měsíci v Sokolovně, 2404 Kelley Pl. Taj. Ad. Navrátil, 402 W. 22. St.

T. J. S. Říp, Allegheny, Pa.; schůze 1. neděle v Čes. Nár. Síní, 1000 Vinial St.; taj. Jan W. Novák, Butler Plank Road, Millvale, Pa.

T. J. S. Lev, Bridgeport, O. Schůze 3. neděle v měsíci v síni Č. S. P. S.; taj. Jos. Nový II., R. R. 2, box 79-a.

T. J. S. Saginaw, Mich. Taj. Cl. Krupka, 410 N. 13. St.

Župa Střední. Sídlo v Cedar Rapids, Ia.

Ústřední výbor: Starosta Jos. Halq, náměstek Václav Janda, jednatel Fr. Filip, Security Savings Bank, Cedar Rapids, Ia.; pokladník J. J. Hájek; Náčelník B. O. Hašek, 403—6th av. W., Cedar Rapids, Ia.; I. podnáčelník Fr. Jirásek, Cedar Rapids, Ia.; II. podnáčelník Fr. Štěpánek, Milwaukee, Wis. Výbor účetní: Fr. Jirásek, B. O. Hašek a J. J. Hájek. Schůze 3. čtvrtek v Sokolovně na 3. ul. a 5. ave.

Plzeňský Sokol, Chicago; 2. a 4. čtvr-

tek, taj. Fr. Hartman, 5513 W. 25th Pl., Place, Cicero, Ill.

Sbor Plzeňských Sokolek, Chicago, Ill. Tajemnice Kateřina Kubičková, 1417 So. Harding Ave.

Sokol Chicago, Chicago, Ill.; 1. a 3. středu v Sokolovně, 2335—2341 So. Kedzie ave.; taj. Jos. Zeman, 1933 So. Spaulding ave.

Těl. Jed. Čechie, Chicago, Ill.; 3. čtvrtek v síni Atlas Hall, 1436—40 Emma St.; taj. V. Cirkva, 1654 N. Richmond St.

T. J. S. Tábor, Chicago, Ill.; 1. a 3. čtvrtek v Sokolovně, 1300—1302 S. 41st ave.; taj. Karel Sklenička, 1250 So. Karlov Ave.

T. J. S. Praha, Chicago, Ill.; schůze 1. a 3. středu v síni patronátu Č.S.P.S. Taj. Matěj Beránek, 5118 Hermitage Ave.

Sokol Slovanská Lípa, Chicago, Ill.; schůze každý 2. a 4. čtvrtek v Sokolovně, 515—517 DeKoven St.; taj. Louis F. Kára, 1115 So. Hamilton Ave.

T. J. S. Rozvoj, Chicago (Irving Park) Schůze 4. čtvrtek v měsíci ve Svob. Škole F. B. Zdrůbek, 4624 N. Crawford Ave. Taj. Fr. Hlavatý, 4640 N. Crawford Ave.

Česko Americký Sokol v Chicagu, Ill. Schůze 1. a 3. čtvrtek v Čes. Angl. Svob. Škole, 1123 W. 18. St.; taj. Vác. Boháč, 3006 So. St. Louis Ave.

T. J. Klatovský Sokol, Chicago, Ill.; schůze každou 3. středu v síni Ladimír Klácel, roh 19. a Leavitt ul.; tajemník Jan Hora, 2131 W. 18. St.

T. J. S. Oak Park, Ill. Schůze 1. a 3. čtvrtek v měsíci ve vlastní Sokolovně, 6452-54 z. 12. ul. Taj. Jan Vopička, 1220 Venonah Ave.

T. J. S. Hawthorne, Ill. Schůze 1. pátek v měsíci. Taj. Em. Žaloudek, 5051 W. 29. Pl., Cicero, Ill.

T. J. S. Berwyn, Ill. Schůze 2. čtvrtek v měsíci v Sokolně. Taj. Karel Smíšek, 6510 W. 26. Pl., Berwyn, Ill.

T. J. S. Karel Jonáš, Cicero, Ill. — Schůze 1. a 3. středu v měsíci. Taj. Fr. Pekárek, 5517 W. 23. Pl.

Čes. Amer. Sokol, Manitowoc, Wis.; 2. středu v síni Slov. Lípy; tajemník Alois Jaroš, 708 Chicago St.

T. J. S. Milwaukee, Wis. Schůze 2. a 4. středu v Čes. Amer. Síní; jednatel Fr. Hrdlička, 1055 — 29. St.

Těl. Jed. Tyrš, Cedar Rapids, Ia.; 1. neděle v Sokolně, na 3. ul. a 4. ave.; taj. Emil Tůma, c. o. Slov. Americký.

T. J. S. Edwardsville, Ill. Schůze 1. neděle o 2. hod. odp. v síni Č. S. P. S., Vandalia St., taj. Kar. Slavík, box 251.

T. J. S. Iowa City, Ia. Schůze 2. úterý v síni Č. S. P. S. Taj. Jiří Kaňák, Dewey St.

Č. A. J. Sokol v St. Paul, Minn. Schůze 1. středu v měsíci v síni Č. S. P. S., roh 7. a Western Ave.; taj. Vác. J. Ševčík, 551 Harrison Ave.

T. J. S. Owatonna, Minn. Schůze 2. čtvrtek v síni Č. S. P. S. Taj. L. E. Rypka, Oak Grove Farm, box 242, Owatonna, Minn.

T. J. S. Minneapolis, Minn. Tajem. Jos. Zajíček, 175 Seymour Ave., S. E. Schůze 2. neděle v měsíci ve 2. hod. odp. v České Národní Síní, 2226 Washington ave. a 23. Ave.

T. J. S. Hopkins, Minn., Taj. F. J. Vomela.

T. J. S. Vrchlický, Marshalltown, Ia. Taj. Fr. Prehal, 401½ S. May St. Schůze 1. neděle v měsíci o 2. hod. odp. v Sokolovně.